

European Union

Norwegian Ministry
of Foreign Affairs

Rialtas na hÉireann
Government of Ireland

This project is co-funded by the European Union, Norwegian MFA, and Government Of Ireland.
Bu proje Avrupa Birliği, Norveç MFA ve İrlanda Yardımları ile ortaklaşa finanse edilmektedir.

New Political Parties, The Resolution Process And Potential Developments in 2020 in Turkey

Ferda Balancar

January 2020, Istanbul

Yeni Siyasi Partiler, Çözüm Süreci ve 2020 Türkiye'sinde Olası Gelişmeler

Ocak 2020, İstanbul

Ferda Balancar

DPI

Democratic
Progress
Institute

**New Political
Parties, The
Resolution Process
And Potential
Developments in
2020 in Turkey**

Ferda Balancar

January 2020, Istanbul

**Yeni Siyasi Partiler,
Çözüm Süreci ve
2020 Türkiye'sinde
Olası Gelişmeler**

Ocak 2020, İstanbul

Ferda Balancar

Published by *Yayınlayan*

Democratic Progress Institute *Demokratik Gelişim Enstitüsü*

11 Guilford Street *11 Guilford Street*

London WC1N 1DH *London WC1N 1DH*

www.democraticprogress.org *www.democraticprogress.org*

info@democraticprogress.org *info@democraticprogress.org*

+ 44 (0) 20 7405 3835 + 44 (0) 20 7405 3835

First Published, xxxxxxx *İlk Baskı, xxxxxxx*

ISBN – 978-1-911205-45-6 *ISBN – 978-1-911205-45-6*

© DPI – Democratic Progress Institute *Demokratik Gelişim Enstitüsü*

DPI – Democratic Progress Institute is a charity registered in England and Wales.
Registered Charity No. 1037236. Registered Company No. 2922108

This publication is copyright, but may be reproduced by any method without fee or prior permission for teaching purposes, but not for resale. For copying in any other circumstances, prior written permission must be obtained from the publisher, and a fee may be payable.

*DPI – Demokratik Gelişim Enstitüsü İngiltere ve Galler’de kayıtlı bir vakıftır.
Vakıf kayıt No. 1037236. Kayıtlı Şirket No. 2922108*

*Bu yayının telif hakları saklıdır, eğitim amacıyla telif ödenmeksizin yada önceden izin alınmaksızın çoğaltılabilir ancak yeniden satılamaz. Bu durumun dışındaki her tür kopyalama için yayıncıdan yazılı izin alınması gerekmektedir.
Bu durumda yayıncılara bir ücret ödenmesi gerekebilir.*

CONTENTS

About The Author	7
Foreword	8
Introduction	10
The Two New Political Parties	12
A- Ahmet Davutoğlu's Future Party	12
B- Ali Babacan's Party	16
C- Why Two Parties? The Role Of Abdullah Gül	22
D- Are Changing Alliances A Possibility?	24
What Will President Erdoğan And Ak Party Do About The New Political Parties?	26
A- Two Scenarios	28
B- Snap Election In 2020?	32
C- 2020: The Year Of Fighting For The Ak Party Base	34
Conclusion	40
DPI Aims and Objectives	44
Board Members	47
Council of Experts	53

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında	7
Önsöz	9
Giriş	11
İki Yeni Siyasi Parti	13
A- Ahmet Davutoğlu'nun Gelecek Partisi	13
B- Ali Babacan'in Partisi	17
C- Neden İki Parti? Abdullah Gül Faktörü	23
D- Değişen İttifaklar Mümkün mü?	25
Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Ak Parti Yeni Siyasi Partiler Karşısında ne Yapacak?	27
A- İki Senaryo	29
B- 2020'de Erken Seçim Mümkün mü?	33
C- Ak Parti Tabanı İçin Mücadele Yılı Olarak 2020	35
Sonuç	41
Demokratik Gelişim Enstitüsü'nün Amaçları ve Hedefleri	45
Yönetim Kurulu Üyeleri	47
Uzmanlar Kurulu Üyeleri	53

ABOUT THE AUTHOR

M. Ferda Balancar

M. Ferda Balancar graduated from the Department of Public Administration in French at Marmara University. He was a journalist and worked as editor-in-chief for many daily and weekly newspapers and magazines (e.g. Daily Taraf, Weekly Nokta and Turkish Times). He worked as a consultant and researcher for civil society organisations (e.g. TUSIAD, the Turkish Industry and Business Association and TESEV, the Turkish Economic and Social Studies Foundation) and was a lecturer at Istanbul Bilgi University. Currently he is the editor-in-chief of Armenian Weekly Agos.

YAZAR HAKKINDA

M. Ferda Balancar

Ferda Balancar Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümünden mezundur. Balancar Taraf, Nokta ve Turkish Times gibi gazete ve dergilerde gazetecilik ve editörlük yaptı. Türk Sanayicileri ve İş İnsanları Derneği (TUSIAD) ve Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV) gibi sivil toplum kuruluşlarında danışmanlık yapmış ve araştırma görevlisi olarak çalışmıştır. Balancar ayrıca bir dönem İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde ders vermiştir. Şu anda Ermenice ve Türkçe yayın yapan haftalık Agos Gazatesi'nin yazı işleri müdürüdür.

FOREWORD

This report was prepared for DPI by journalist Ferda Balancar. It provides analysis of the recent emergence of two new parties onto the Turkish political scene, both of which are founded by figures who were prominent within the AK Party and in government. The author provides an overview of what is known to date about these two new parties and assesses the background of their leaders, the reasons for why two rather than one party have been formed, despite both leaders coming from the same political 'family', and what this means for the current constellation of political alliances in Turkey. The reception of these political parties by the general public will, the author suggests, determine how the Kurdish question is handled by the ruling party in the short and medium term.

DPI wishes to thank the author for this engaging report, which details the advent of two new political parties in Turkey, potentially with important ramifications for the resolution process. The views and opinions expressed in the report remain those of the authors and do not necessarily reflect the official position of DPI.

Sincerely,

Kerim Yıldız

Chief Executive Officer

Democratic Progress Institute

ÖNSÖZ

Aşağıdaki analiz Agos Gazetesi'nden Türkiyeli gazeteci Ferda Balancar'a aittir.

Balancar, Türkiye'de kurulmakta olan iki yeni partiyi ve bu partilerin ülkedeki siyasi manzarayı nasıl etkileyeceğini, söz konusu partilerin Kürt meselesi üzerindeki etkilerini ve çözüm sürecinin yeniden başlamasını destekleyip desteklemeyeceklerini değerlendiriyor.

Balancar bu iki yeni partiye dair bir genel değerlendirme yapıyor ve söz konusu partilerin bileşenleri hakkında bir analiz sunuyor. İlk olarak Ahmet Davutoğlu tarafından kurulan Gelecek Partisi'ni inceleyen Balancar, Türkiye'nin eski başbakanı tarafından kurulan partinin, bir kişinin ön planda olduğu lider odaklı bir parti olacağını söylüyor. Buna karşın, henüz resmen kurulmamış Ali Babacan'ın partisi daha ziyade takım ruhuna dayalı bir parti olarak planlanmakta. Balancar'a göre Davutoğlu ve Babacan arasındaki bu yaklaşım farkı ilgili partileri oluşturacak kişilerin profillerinden de anlaşılabilir; Davutoğlu'nun Gelecek Partisi kamuoyunda tanınan kişileri içermezken, Babacan'ın partisinin olası kadrosu benzer başkalarının yansısı eski Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gibi tanınmış kişileri de içeriyor.

Balancar ayrıca özel olarak her iki partinin Kürt seçmenlerle kurması muhtemel ilişkilere bakıyor ve mevcut durumda bunların Türkiye'de muhalefet ittifakı üzerinde gösterebilecekleri etkiyi inceliyor. Yazar, iki yeni partinin Cumhurbaşkanı Erdoğan'a sunabileceği iki olası senaryoya özel vurgu yapıyor. Bahsedilen senaryolardan birincisi AK Parti'nin içinde bulunduğu milliyetçi ittifakı güçlendirmesi ve Kürt meselesiyle ilgili daha da sert bir tutum sergilemesi. İkinci senaryo ise dikkatini tekrar çözüm sürecine döndürmesi. Son olarak, Balancar Türkiye'nin 2020 ya da 2021 yılında erken seçime gitme ihtimali üzerinde duruyor.

DPI olarak yazara Türkiye'nin değişen dinamiklerini ve bunların müteakiben Kürt meselesinin olası çözümü üzerindeki etkilerini incelediği raporundan dolayı teşekkür ediyoruz. Bu raporda beyan edilen değerlendirme ve görüşler yazarın kendisine aittir ve DPI'nin resmi görüşünü yansıtmaz.

Kerim Yıldız

İcra Kurulu Başkanı

Demokratik Gelişim Enstitüsü

INTRODUCTION

As calendars turn to 2020, debates surrounding two new political parties have become central to Turkish politics. Both parties were founded by figures formerly prominent within AK Party ranks. One of the parties were founded by Ahmet Davutoğlu, Prime Minister of Turkey between 2014 and 2016, whereas the other party is led by Ali Babacan, one of the original founders of AK Party and noted for his proficiency in economics. It is not yet entirely clear what President Recep Tayyip Erdoğan and AK Party's approach towards these political parties is going to be. Considering Erdoğan's 18 years in power, it is unlikely that his, or AK Party's, approach is going to be limited to harshness, oppression and intimidation. These parties have the potential to change Turkish politics in a way which could hurt Erdoğan; and as such, it is obvious that Erdoğan is not just going to employ techniques of oppression and intimidation against them.

In this report, we are first going to look at the founding members of both political parties and the discourses they adopted during this time. Accordingly, we will analyze both parties' current discourses regarding the Kurdish problem and the resolution process while at the same time considering the backgrounds of their members. We will then look at President Erdoğan and AK Party's attitude towards these new political parties. In doing so, we will also consider the attitudes of other political actors, including MHP, with whom Erdoğan has formed alliances in the past few years, towards the new political parties. The emerging picture will provide us with clues to the possible courses that Turkish politics might take in 2020.

In concluding, we will look at how the new political parties might objectively affect the Kurdish problem and the resolution process.

GİRİŞ

Türkiye'de iç siyaset 2020 yılına iki yeni siyasi partinin etrafında dönen tartışmalarla giriyor. Her iki partinin ortak özelliği, geçmişte AK Parti içerisinde ön plana çıkmış isimler tarafından kuruluyor olmaları. Bu partilerden birisi 2013 – 2015 yılları arasında başbakanlık görevi yapmış olan Ahmet Davutoğlu'nun liderliğinde kurulurken, diğer siyasi parti ise daha çok ekonomi alanındaki yetkinliğiyle ön plana çıkan eski bakanlardan ve AK Parti kurucularından Ali Babacan liderliğinde kuruluyor. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın ve AK Parti'nin bu siyasi partilere yönelik tutumunun ne olacağı ise henüz tüm hatlarıyla ortaya çıkmış değil. Erdoğan ve AK Parti'nin yeni siyasi partilere yönelik tutumunun sadece sertlik, baskı ve yıldırma taktiklerinden ibaret olacağını düşünmek Erdoğan'ın 18 yıllık iktidar dönemini göz önüne aldığımızda gerçekçi görünmüyor. Şüphesiz Erdoğan, Türkiye siyasetindeki dengeleri kendisi aleyhine değiştirebilecek bu partilere yönelik olarak sadece baskı ve yıldırma taktiklerine başvurmuyacak.

Bu çalışmada, öncelikle her iki yeni siyasi partinin kurucu kadroları ve kuruluş sürecinde kullandıkları söylemleri analiz edeceğiz. Bu çerçevede her iki partinin Kürt sorunu ve çözüm süreci bağlamında mevcut durumda kullandıkları söylemi de yine kadro yapılarını göz önünde bulundurarak değerlendireceğiz. Ardından Cumhurbaşkanı Erdoğan ve AK Parti'nin yeni siyasi partiler karşısındaki tutumunu ele alacağız. Bunu yaparken de Erdoğan'ın özellikle son yıllarda ittifak yaptığı başta MHP olmak üzere siyasi unsurların da yeni siyasi partiler karşısındaki tutumlarına dikkat çekeceğiz. Bu tablo bize Türkiye iç siyasetinde 2020'de hayata geçebilecek farklı senaryoların ipuçlarını da verecek.

Sonuç bölümünde ise, yeni siyasi partilerin varlığının nesnel olarak Kürt sorunu ve çözüm sürecini nasıl etkileyebileceği üzerinde duracağız.

THE TWO NEW POLITICAL PARTIES

A- AHMET DAVUTOĞLU'S FUTURE PARTY

The first political party to rise out of AK Party ranks is the Future Party, officially founded on 13 December 2019 by Ahmet Davutoğlu, who served as Turkey's Prime Minister between 2014 and 2016. In looking at Future Party's composition, let us first briefly consider its leader Davutoğlu's background.

Born in 1959, Ahmet Davutoğlu was an academic at Boğaziçi University, his alma mater, for some years. Even as a young academic, Davutoğlu was known for his Islamism; his interest and expertise in the Islamic world in general and in the Middle East in particular was also well-known. As well as speaking English, Davutoğlu is also highly proficient in Arabic.

A little-known fact about Davutoğlu is that during the 28 February process, between 1998 and 2002, he taught at the War Academies and the Armed Forces College, where staff officers are trained. It is particularly interesting that Davutoğlu was able to teach at the most important educational institution of the Turkish Armed Forces at the time between 1995 and 2001 when an intense campaign of oppression and intimidation was waged against the Welfare Party and the Islamic community; not least because the Armed Forces was the public face of such policies at the time. Indeed, during the same period, Davutoğlu had to resign from Boğaziçi University, where he had worked for years, because of his Islamism and start working at another university. That he was able to teach at the War Academies during the 28 February period shows that Davutoğlu has a longstanding relationship with the security bureaucracy, which is known for its secular sensibilities.

During the first term of AK Party, which rose to power in 2002, Ahmet Davutoğlu became the Prime Minister's principal consultant upon Abdullah Gül's invitation. He later received the title of ambassador. Davutoğlu served the ruling power as a consultant in the 2002 – 2009 period; he was the Minister of Foreign Affairs in the 2009 – 2014 period and the Prime Minister between 2014 – 2016. His relationship with President Erdoğan deteriorated after 2016, and shortly before founding the Future Party, he was expelled from AK Party. Even such an abridged biography is enough to show that Ahmet Davutoğlu was among the key figures of the resolution process of 2013 – 2015. Davutoğlu was the Foreign Minister in the early 2010s, when the foundations of the resolution process were first laid down, and he was the Prime Minister and AK Party Chairperson in late 2015 and 2016, when the resolution process was "shelved," in President

İKİ YENİ SİYASİ PARTİ

A- AHMET DAVUTOĞLU'NUN GELECEK PARTİSİ

AK Parti'nin içinden çıkan ilk siyasi parti, 13 Aralık 2019'da resmi olarak kurulan ve başkanlığını 2013 – 2015 döneminde başbakan olarak görev yapan Ahmet Davutoğlu'nun yaptığı Gelecek Partisi oldu. Gelecek Partisi'nin yapısını incelerken öncelikle partinin lideri olan Davutoğlu'nun geçmişine kısa göz atalım.

1959 doğumlu olan Ahmet Davutoğlu, mezun olduğu Boğaziçi Üniversitesi'nde uzun yıllar uluslararası ilişkiler alanında akademisyen olarak çalışmalarını sürdürdü. Genç bir akademisyen olduğu dönemlerden itibaren İslamcı kimliğiyle bilinen Davutoğlu, özelde Ortadoğu, genelde ise İslam dünyasına yönelik ilgisi ve uzmanlığıyla tanındı. Davutoğlu, İngilizcenin yanı sıra çok iyi düzeyde Arapça da biliyor.

Öte yandan Türkiye kamuoyunda Davutoğlu'nun geçmişine ilgili pek az bilinen ve hatırlanan özellik ise 28 Şubat sürecinde 1998 – 2002 yılları arasında kurmay subaylık eğitimi verilen Harp Akademileri'nde ve Türk Silahlı Kuvvetler Akademisi'nde ders vermiş olması. 1995 – 2001 arasında başta Refah Partisi olmak üzere İslami kesimlere yönelik yoğun bir baskı ve yıldırma politikasının yaşandığı bir dönemde Davutoğlu'nun bu politikaların görünürdeki öncüsü Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en önemli yüksek eğitim kurumunda ders vermiş olması oldukça dikkat çekiyor. Zira aynı dönemde Davutoğlu, uzun yıllar görev yaptığı Boğaziçi Üniversitesi'nden İslamcı kimliği nedeniyle ayrılıp başka bir üniversiteye geçmek zorunda kalmıştı. Harp Akademileri'nde 28 Şubat döneminde ders vermiş olması Davutoğlu'nun laiklik hassasiyeti yüksek olan güvenlik bürokrasisiyle ilişkilerinin eskiye dayalı bir yönü olduğunu gösteriyor.

Ahmet Davutoğlu, 2002'de iktidara gelen AK Parti'nin ilk döneminde başbakan olan Abdullah Gül'ün davetiyle Başbakanlık Başmüşaviri oldu. Daha sonra ise büyükelçi unvanı aldı. 2002 – 2009 döneminde siyasi iktidara danışman olarak görev yapan Davutoğlu, 2009 – 2014 döneminde Dışişleri Bakanlığı ve 2014 – 2016 döneminde de Başbakan olarak görev yaptı. 2016 sonrasında ise Cumhurbaşkanı Erdoğan'la ilişkisi bozulan Davutoğlu, Gelecek Partisi'ni kurmadan kısa süre önce AK Parti'den ihraç edildi.

Bu çok kısa özgeçmiş bile 2013 – 2015 çözüm süreci döneminin en kritik isimlerinden birinin Ahmet Davutoğlu olduğunu göstermeye yetiyor. Çözüm sürecinin temellerinin atıldığı 2010'ların başında Dışişleri Bakanı olan Davutoğlu, çözüm sürecinin Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın deyimiyle "buzdolabına kaldırıldığı" 2015 sonu ve 2016'da da başbakan ve AK Parti Genel Başkanı unvanlarını taşıyordu.

Erdoğan's words. Although he hasn't publicly said anything to acknowledge the fact, Davutoğlu is widely perceived to be the chief responsible party for the current state of the resolution process alongside President Erdoğan. This is the main reason why Davutoğlu's Future Party is received with suspicion and reservation by the Kurdish public.

Let us now look at the founding members of Davutoğlu's Future Party. Officially founded on 13 December 2019, the founding petition presented to the Constitutional Court by the Future Party was undersigned by 154 individuals, 15 of whom are women. Among these individuals, the most public figures are those who actively served in AK Party until 2016, when Davutoğlu's run as the prime minister ended. Selçuk Özdağ and Ayhan Sefer Üstün were MPs who were expelled from AK Party at the same time as Davutoğlu. Another founding member, Selim Temurci, was AK Party's İstanbul Provincial Chair between 2015 and 2018. A prominent figure within the party, Temurci is a former student of Davutoğlu who has been close to him since his years in the university. Spokesperson of the Future Party, Temurci is currently among its most public figures.

The founding documents of the party do not contain a new or different discourse or suggestion regarding the Kurdish problem and the resolution process that might set it apart from the other parties. In looking at the potential developments regarding the resolution process in 2020 below, we will also discuss why this might be the case. However, in terms of the founding members it would be accurate to say that among the ranks of the Future Party, there are no prominent Kurdish political figures known for their commitment to the resolution process, or esteemed by the Kurdish public. Among the founding members, Cuma İçten is the most well-known figure among Kurds; between 2011 and 2015 he served as AK Party's Diyarbakır MP. Also a founding member of AK Party, İçten is known more for his Islamism than his Kurdishness. Noted for his closeness to Davutoğlu after 2015, İçten hasn't said or done anything about the Kurdish problem and the resolution process that might set him apart so far. As such, İçten being a founding member of the Future Party is not particularly important for the Kurdish public. The same holds true for other Kurdish politicians in the Future Party. In other words, the Kurdish politicians among Future Party's founding members are not esteemed figures for the Kurdish public, and they will not win the Kurdish vote.

Looking at the founding process of the Future Party, we note that like almost all other parties in Turkish politics, it is a typical "leader-oriented party". Apart from Davutoğlu, none of the former AK Party members in the Future Party were

Davutoğlu, kendisi açıkça itiraf etmese de kamuoyunda çözüm sürecinin geldiği noktanın Cumhurbaşkanı Erdoğan'dan sonraki en önemli sorumlularından birisi olarak algılanıyor. Ahmet Davutoğlu'nun kurduğu Gelecek Partisi'nin özellikle Kürt kamuoyunda şüphe ve çekinceyle karşılanmasının en önemli nedeni de bu. Gelelim, Davutoğlu'nun liderliğindeki Gelecek Partisi'nin kurucu kadrolarına. 13 Aralık 2019'da resmi kuruluşunu gerçekleştiren Gelecek Partisi'nin Anayasa Mahkemesi'ne sunduğu kuruluş dilekçesinin altında 15'i kadın olmak üzere 154 kişinin imzası yer aldı. Bu isimlerin kamuoyunda en fazla tanınanları 2016'ya yani Davutoğlu'nun başbakanlığının sona ermesine kadar AK Parti'de aktif olarak görev yapıyorlardı. Bunlardan Selçuk Özdağ ve Ayhan Sefer Üstün, Davutoğlu'yla birlikte AK Parti'den ihraç edilen milletvekilleri idi. Bir başka kurucu üye Selim Temurci ise 2015 - 2018 arasında AK Parti İstanbul İl Başkanlığı görevinde bulundu. Partinin önde gelen isimlerinden biri olan Temurci, üniversite yıllarından bu yana Davutoğlu'nun yakınlarında yer alan eski öğrencisi olarak tanınıyor. Temurci, halen Gelecek Partisi'nin sözcüsü olarak kamuoyunda Partisi'nin en fazla görünen yüzlerinden birisi.

Partinin kuruluş belgelerine göz attığımızda, Kürt sorunu ve çözüm sürecine dair diğer partilerden kendisini ayıracak farklı ve yeni bir söylem ya da öneriyle karşılaşmıyoruz. Bunun olası nedenlerini aşağıda çözüm süreciyle ilgili olarak 2020'de yaşanabilecek muhtemel gelişmeleri ele alırken tartışacağız. Ancak kurucu kadro bağlamında değerlendirecek olursak, Gelecek Partisi'nde Kürt kamuoyunda saygın ve çözüm sürecinde ön plana çıkan Kürt siyasi figürlerine rastlamıyoruz. Partinin kurucuları arasında Kürt kamuoyunda en tanınan isimlerden birisi olan Cuma İçten, 2011 - 2015 arasında AK Parti Diyarbakır Milletvekili olarak görev yaptı. AK Parti'nin kuruluşunda da yer alan İçten, Kürt kimliğinden ziyade İslami kimliğiyle ön plana çıkıyor. 2015 sonrasında Davutoğlu'na yakınlığıyla ön plana çıkan İçten, günümüze kadar Kürt sorunu ve çözüm süreciyle ilgili farklı ve dikkat çekebilecek bir çıkış yapmadı. Dolayısıyla İçten'in Gelecek Partisi'nin kurucularından olması Kürt kamuoyunda dikkat çeken bir durum değil. İçten için yaptığımız değerlendirmeler, Gelecek Partisi'nde yer alan diğer Kürt siyasetçiler için de geçerli. Bir başka deyişle, Gelecek Partisi'nin kuruluş sürecinde yer alan, öne çıkan Kürt siyasetçiler Kürt kamuoyunda dikkat çekebilecek ve Parti'ye Kürt oylarını kazandırabilecek isimler değiller.

Gelecek Partisi'nin kuruluş sürecine baktığımızda, Türkiye siyasetinde yer alan diğer partilerin tamamına yakını gibi bir "lider partisi"nin tipik özelliklerini taşıdığını görüyoruz. Öte yandan Gelecek Partisi'ne katılan AK Parti'li isimlerin Davutoğlu dışında kalanların hiçbiri 18 yıllık AK Parti tarihinde hiçbir zaman

ever part of AK Party's A-Team through all of its 18 years. In other words, none of the important figures in AK Party who were part of the important ministries – Foreign, Interior, National Defense, Justice, Finance – came over to the Future Party. In fact, the figures who followed Davutoğlu to the Future Party are part of AK Party's "B-Team".

Other members of the Future Party not from AK Party are far from being well-known public figures who might draw voters to the Party with their presence. Looking at the regional distribution of the Party's founding members, we see that next to Konya, Davutoğlu's hometown, Central Anatolian cities such as Kırıkkale and Kırşehir as well as Eastern Anatolian cities such as Erzurum, Erzincan and Kars are heavily represented. Considering that especially during AK Party's later years, individuals from Black Sea Region cities like Trabzon, Giresun, Samsun – but chiefly Rize, President Erdoğan's hometown – became overrepresented in both politics and bureaucracy, a fact which has drawn the attention and even the reaction of the public, the representation of Central and Eastern Anatolia in Davutoğlu's party is significant. With this gesture, it appears that the Future Party wants to draw the support of the Kurdish and Central Anatolian constituencies alienated by the overrepresentation of the Black Sea Region in politics during the last few years.

B- ALİ BABACAN'S PARTY

Babacan was noted for being among the youngest founding members of AK Party in 2001 – born in 1967, he was 34 at the time AK Party was founded. In those days, Babacan wasn't a publicly known figure. However, Babacan occupied a number of very important positions in the 18 years of AK Party rule. He served in various ministerial positions without interruption for 13 years in all of the AK Party governments until August 2015. For most of this time, Babacan was the Minister or Deputy Minister of Economic Affairs. Between 2005 and 2008 he was the Chief Negotiator for Turkish Accession to the European Union, and between 2007 – 2009 he served as the Minister of Foreign Affairs. After four years of silence, in July 2019 Ali Babacan resigned from AK Party and in announcing his resignation to the public, also said that he was in the process of forming a new political party.

Two things are publicly noted about Ali Babacan; the first of these is that he is close to Abdullah Gül, who preceded Erdoğan as the president. It is known that Babacan joined AK Party – and politics in general – upon Abdullah Gül's invi-

partinin "A takımı"nda yer alan isimler olmadı. Bir başka deyişle, AK Parti hükümetlerinin Dışişleri, İçişleri, Milli Savunma, Adalet, Maliye gibi önemli bakanlıklarında bulunmuş hiçbir ismin Gelecek Partisi'nin kurucuları arasında yer almadığının altını çizelim. Deyim yerindeyse, Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'nde çevresine toplayabildiği isimler AK Parti'nin "B Takımı"ndan geliyorlar.

AK Parti dışından Gelecek Partisi'ne gelen isimler de kamuoyunda çok iyi tanınan, temsil gücü yüksek olan, Parti'ye adıyla oy getirebilecek siyasi figürler olmaktan uzaklar. Öte yandan Parti'nin kurucu kadrolarının bölgesel dağılımına baktığımızda Davutoğlu'nun doğup büyüdüğü Konya'nın yanı sıra Kırıkkale, Kırşehir gibi İç Anadolu, Erzurum, Erzincan, Kars gibi Doğu Anadolu şehirlerinden gelenlerin yoğun olduğunu görüyoruz. AK Parti'nin özellikle son yıllarında, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın memleketi Rize başta olmak üzere, Trabzon, Giresun, Samsun gibi Karadeniz şehirlerinden gelenlerin hem siyasette hem de bürokraside yoğunluğunun göze battığı ve zaman zaman kamuoyunda tartışma konusu olduğu düşünülürse, Davutoğlu'nun kurucu kadrolarındaki İç ve Doğu Anadolu ağırlığı, farklı bir anlam kazanmış oluyor. Kısaca Gelecek Partisi son dönem siyasetindeki Karadenizlilik vurgusu ile Kürtleri ve Orta Anadolu'daki Türkleri rahatsız eden AK Parti'nin kaybettiği oylara talip.

B- ALİ BABACAN'IN PARTİSİ

2001'de AK Parti kurulurken partinin en genç kurucularından birisi olarak dikkat çeken (1967 doğumlu olan Babacan, AK Parti kurulduğunda 34 yaşındaydı) Babacan, o günlerde kamuoyunun pek de tanımadığı bir isimdi. Ancak Babacan, AK Parti'nin 18 yıllık iktidarının çok büyük bir bölümünde çok önemli görevlerde bulundu. AK Parti hükümetlerinde Ağustos 2015 tarihine kadar 13 yıl boyunca aralıksız olarak bakanlık yapan Babacan, bu dönemin büyük kısmını ekonomiden sorumlu devlet bakanı ve başbakan yardımcısı olarak geçirdi. 2005 – 2008 arasında AB ile müzakerelerde Başmüzakereci, 2007 – 2009 arasında ise Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Temmuz 2019'da dört yıllık bir suskunluk döneminin ardından AK Parti'den istifa eden Babacan, yeni parti için çalışmalara başladığını da istifasını açıklarken kamuoyuna duyurdu.

Ali Babacan, kamuoyunda iki özelliğiyle ön plana çıkıyor. Bu özelliklerden birincisi, Erdoğan'dan önceki cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e olan yakınlığıdır. Kuruluş sürecinde Gül'ün davetiyle AK Parti'ye ve siyasete girdiği bilinen Babacan, Gül'e olan yakınlığını da bugüne kadar korudu. Babacan, 2017'de Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne geçilirken, Gül gibi tercihini parlamenter sistemden

tation during AK Party's founding phase; Babacan is still close to Gül. In 2017, during the transition to the presidential system of government, Babacan announced his support for the parliamentary system, as Gül did, and he continues to support this position.

Babacan is also known for his knowledge of, and command over economics as well as the great reputation he enjoys in the global market among international investors. However, this reputation might also be used against him by President Erdoğan, his political rival. Indeed, in a TV programme he joined in 5 January, Erdoğan said: "When the financial crisis of 2008 broke out, I said that it would pass us by. There are those who are now forming their own parties, and those people disagreed with me back then. That was because they received their orders from the IMF; however, I insisted on my position. They were supporters of the interest rate. I want to lower the interest rates at all times. Interest rates are the cause, inflation is the result; these are directly proportional. You lower the interest rates, you lower the inflation." Thus, Erdoğan talked about Babacan without actually mentioning his name. The next day, on 6 January, Ali Babacan answered Erdoğan: "I am ready to reevaluate the past from any and all angles; however, we need to focus on Turkey's present conditions, and its future. Here are a few current numbers where interest rates are concerned: The interest rate paid by the central administration budget went up from 57 billion Turkish Liras in 2017 to 74 billion Turkish Liras in 2018. According to the government's programme, interest payments are 103 billion TL in 2019 and 139 billion TL in 2020. This is the important thing – the interest paid by the state to the market, which it procures from the taxes it collects from its citizens, went from 57 billion to 139 billion TL in just three years. It increased by 144 %. Moreover, Turkey is facing huge problems such as the high cost of living and unemployment." Of course, media and the printed press are almost totally controlled by President Erdoğan, and so Babacan's answer was mostly shared on social media outlets.

Babacan's political party is being criticized by Erdoğan despite not being officially founded yet; this provides us with important clues for the near future. It is suggested behind the scenes in Ankara, as well as by the public, that Babacan's party has the potential to reach to a wider constituency compared to Davutoğlu's Future Party, and to win over more voters; and that Erdoğan is worried by this. The statement by Erdoğan quoted above might be an expression of the concern he feels in this regard.

Babacan's slowness in establishing his party has garnered a lot of attention. Despite announcing that they aimed to have founded the party by the end of

yana koydu. Bugüne kadar da bu tavrını sürdürdü.

Babacan'ın kamuoyunda en çok bilinen ikinci özelliği ise ekonomiye olan hâkimiyetinin yanı sıra özellikle küresel piyasalarda, uluslararası yatırımcılar nezdinde sahip olduğu büyük itibar. Ancak bu itibar bir siyasi rakip olarak Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın elinde aleyhte bir koz olarak da kullanılabilir. Nitekim Erdoğan, 5 Ocak'ta katıldığı bir TV programında Ali Babacan'ı kastederek, "2008 ekonomik krizi olduğunda ben o zaman bir çıkış yapmıştım, bu kriz bizi teğet geçer demiştim. Şu anda parti kurma çalışması yapan bazı arkadaşlar, benim yanımda olanlar karşı çıkmışlardı. Çünkü talimatı IMF'den alıyorlardı ve inandığımı ben de kararlı bir şekilde sürdürdüm. Bunlar faizciydi. Ben faizlerin devamlı düşürülmesini istiyorum. Faiz sebeptir, enflasyon neticedir ve doğru orantılıdır. Faizi düşürdükçe enflasyon da düşer" ifadelerini kullandı. Ali Babacan, ertesi gün 6 Ocak'ta Erdoğan'a şu sözlerle cevap verdi: "Geçmişini her yönüyle değerlendirmeye hazırım. Ancak bizim Türkiye'nin bugününe ve geleceğine odaklanmamız gerekiyor. Faizlerle ilgili güncel birkaç rakamı paylaşmak isterim. Merkezi yönetim bütçesinden ödenen faiz 2017 yılında 57 Milyar iken 2018'de 74 Milyar TL'ye çıktı. Hükümetin programına göre faiz ödemeleri 2019'da 103 Milyar, 2020'de 139 Milyar TL. Dikkatinizi çekmek isterim. Devletin vatandaşlarından vergi toplayarak piyasaya ödediği faiz 3 yılda 57 Milyar'dan 139 Milyar TL'ye ulaşıyor. Artış oranı %144. Dahası, Türkiye'nin hayat pahalılığı gibi, işsizlik gibi devasa sorunları var". Tabii görsel ve yazılı medya neredeyse tümüyle Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kontrolünde olduğu için Babacan'ın cevabı daha çok sosyal medyada kendine yer bulabildi.

Babacan'ın siyasi partisinin henüz resmi olarak kurulmadığı günümüzde, Erdoğan'ın eleştirilerine maruz kalıyor olması, önümüzdeki günler için de önemli ipuçları sunuyor. Kamuoyunda ve Ankara kulislerinde Erdoğan'ın Babacan'ın kuracağı partinin Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'ne göre daha geniş bir yelpazeye hitap edebileceği ve oy potansiyelinin de daha yüksek olacağına dair endişeler taşıdığı konuşuluyor. Erdoğan'ın yukarıda belirttiğimiz ifadeleri bu endişenin dışavurumu olarak değerlendirilebilir.

Babacan'ın partisiiyle ilgili halen en çok merak edilen husus parti kuruluşunun ağırdan alınması. 2019 yılı sonuna kadar partiyi kurmayı hedeflediklerini ifade eden Babacan cephesinde henüz partinin resmi kuruluşuna dair açıklanan bir tarih yok. Ancak Babacan ve çevresine yakın kaynaklar, 20 Ocak Pazartesi ile başlayan haftada Babacan'ın partisinin resmi olarak kurulacağını dile getiriyorlar.

2019, the Babacan team has made no announcements about the date of official founding yet. However, sources close to Babacan are saying that the party will be officially founded in the week of 20 January.

The founding members of Ali Babacan's party are not yet known, either. It is known that former ministers Beşir Atalay and Sadullah Ergin are in Babacan's inner circle. As such, comparing the situation with the "B-Team" status of Davutoğlu's Future Party, things are different with Babacan's team. Beşir Atalay, clearly a companion of Babacan, has been a senior figure within AK Party ever since its establishment. He served in important ministerial positions in AK Party governments from 2002 to 2015 such as Minister of State, Deputy Prime Minister and Minister of the Interior; he was one of the chief architects of the Kurdish resolution process between 2013 and 2015. Like Atalay, Sadullah Ergin was also a very important name in AK Party until the last few years. He was AK Party's Group Deputy Chair between 2003 – 2009; and he served as the Minister of Justice between 2009 – 2013. Like Atalay, Ergin is also known by the public for being a prominent supporter of the resolution process among AK Party ranks. Between 2009 – 2013, when he served as the Minister of Justice, Ergin's efforts to establish a legal infrastructure for the resolution process were widely noted.

Considering that Beşir Atalay and Sadullah Engin both used to be part of AK Party's "A-Team," it is possible to say that Babacan's party has the advantage over Davutoğlu's Future Party in terms of its members. Another name that bears mentioning is Haşim Kılıç, the former President of the Constitutional Court. Kılıç occupied this position between 1999 – 2015, and during this period, he often talked publicly about the need for a new constitution, democratic rule of law and judicial reforms. Kılıç was harshly critical of AK Party's indecision and hesitation regarding judicial democratization and constitutional reform; since his retirement in 2015, he hasn't been part of any political activities. He attracted some amount of attention when, in an interview dated October 2019, he said, "I would gladly support a party founded by Ali Babacan."

These three figures are certain to be part of Ali Babacan's party; also, they are all known for their support of, and courage regarding the democratic resolution of the Kurdish problem.

At the same time, Ali Babacan has never said anything positive or negative about the resolution process. This is a better position than that of Davutoğlu, who was the Prime Minister during the time the resolution process ended; however, the public, and especially the Kurds, are eagerly waiting to hear Babacan's approach

Ali Babacan'ın kuracağı partinin kuruluş tarihinin yanı sıra kurucularına dair de henüz kamuoyuna yansımış net bir bilgi yok. Halen bilinen; eski bakanlardan Beşir Atalay ve Sadullah Ergin'in Babacan'ın en yakınındaki isimler olduğu. Bu bağlamda, yukarıda Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'nden söz ederken değindiğimiz AK Parti'nin "B Takımı" meselesine Babacan cephesi açısından bakacak olursak, durumun daha farklı olduğunu söyleyebiliriz. Babacan'la birlikte hareket ettiği aşikâr olan Beşir Atalay, AK Parti'nin kuruluşundan itibaren Parti'nin "ağır toplarından biri" oldu. 2002'den 2015'e kadar AK Parti hükümetlerinde Devlet Bakanı, Başbakan Yardımcısı, İçişleri Bakanı gibi önemli bakanlıklarda görev yapan Atalay, 2013 – 2015 Kürt sorununa çözüm sürecinin de en önemli mimarlarından birisi olarak ön plana çıktı. Atalay gibi Sadullah Ergin de AK Parti'nin son yıllara kadar en önemli isimlerinden birisi oldu. 2003 – 2009 yılları arasında Parlamento'da AK Parti Grup Başkanvekili olarak görev yapan Ergin, 2009 – 2013 yılları arasında da Adalet Bakanı olarak görev yaptı. Ergin de Atalay gibi kamuoyunda çözüm süreci yanlısı AK Parti ileri gelenlerinden birisi olarak tanınıyor. Ergin, Adalet Bakanlığı yaptığı 2009 – 2013 döneminde çözüm sürecinin hukuksal altyapısının oluşturulması konusunda gösterdiği çabalarla dikkat çekmişti.

Beşir Atalay ve Sadullah Ergin gibi isimlerin geçmişte AK Parti'nin "A Takımı"ndan olduğu düşünüldüğünde Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'ne göre Babacan'ın kadro açısından şimdilik daha avantajlı olduğunu söyleyebiliriz. Bunların yanına Anayasa Mahkemesi eski Başkanı Haşim Kılıç'ı da ekleyebiliriz. Kılıç, Anayasa Mahkemesi Başkanı olduğu 1999 – 2015 döneminde yeni anayasa, demokratik hukuk devleti ve yargı reformu taleplerini sık sık kamuoyunda dile getirdi. AK Parti'nin Anayasa reformu ve yargının demokratikleşmesi konusundaki çekingen ve kararsız tutumunu zaman zaman sert bir dille eleştirmesiyle kamuoyunun belleğinde yer eden Kılıç, emekli olduğu 2015'ten bu yana herhangi bir siyasi faaliyet içinde yer almadı. Kılıç, Ekim 2019'da verdiği bir röportajda "Ali Babacan'ın kuracağı partiye seve seve katkı veririm" sözleriyle dikkat çekti.

Ali Babacan'ın kadrosunda yer alacağı kesin olan yukarıda ifade ettiğimiz her üç ismin de ortak özelliği Kürt sorununa demokratik çözüm konusunda istekli ve cesur ifadeleriyle kamuoyunda tanınıyor olmaları.

Öte yandan Ali Babacan, bugüne kadar çözüm sürecine yönelik olarak olumlu ya da olumsuz bir tutum ortaya koymadı. Bu, çözüm sürecinin bittiği dönemin başbakanı olarak Davutoğlu'na göre daha avantajlı bir konum olsa da kamuoyu, özellikle Kürt kamuoyu, Babacan'ın Kürt sorunuyla ilgili tutumunu merakla bekliyor. Babacan, 28 Aralık 2019'da katıldığı bir TV programında Kürt sorununun

to the Kurdish problem. In a TV programme on 28 December 2019, Babacan didn't say anything explicitly about the resolution of the Kurdish problem, but he did say HDP Chair Selahattin Demirtaş's pre-trial detention was a mistake, and underlined the necessity of protecting HDP's political legitimacy by noting that "the political movement lead by Demirtaş is very important for Turkish politics." The members as well as the founding documents of Babacan's party will clarify the party's attitude towards the Kurdish problem and the resolution process.

C- WHY TWO PARTIES? THE ROLE OF ABDULLAH GÜL

Since the second half of 2019, when it became publicly known that both Ahmet Davutoğlu and Ali Babacan were going to form their own parties, the most important question on everyone's mind was, "Why are they forming two separate parties instead of working together?" A short while after, both parties announced that the decision to act separately was made by Ali Babacan. In a TV programme dated 10 December 2019, Babacan said, "Davutoğlu wants to form a leader-oriented party in which he will be at the forefront; we want to be a team-oriented party."

It is widely accepted that the Future Party is indeed a leader-oriented party centered around Ahmet Davutoğlu; however, the real reason behind the Babacan – Davutoğlu separation is a disagreement that occurred between Abdullah Gül and Davutoğlu 6 years ago. When his presidency ended in 2014, Abdullah Gül expected to become AK Party's Chair and Prime Minister. However, Erdoğan was planning ahead for the presidential system, or rather, the Turkish style "executive presidential system of government" and so he prevented Gül from achieving this aim. In 2014, the distribution of power within the party didn't favour Erdoğan as much as it does today, and so he offered Ahmet Davutoğlu the position of the Prime Minister as well as AK Party's leadership. Davutoğlu accepted the offer. This didn't just mean that Gül would have to say goodbye to AK Party's leadership and the position of the Prime Minister. It also meant that the road to Erdoğan's preferred presidential system of government would be paved. Indeed, after just two years Davutoğlu would have to step down from both positions at Erdoğan's request. As such, the current presidential system of government, now criticized as a "one-man regime", was achieved without much in-party resistance against Erdoğan. Looking back, had Davutoğlu refused Erdoğan's offer in 2014 and opposed the presidential system alongside Gül, Erdoğan wouldn't have been able to bring about the presidential system so quickly and easily. This is how Gül and Davutoğlu parted ways.

çözümüyle ilgili açık bir ifade kullanmamış olsa da HDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın tutuklu olarak yargılanmasının doğru olmadığına dikkat çekerek, "Demirtaş'ın lideri olduğu siyasi hareketin Türkiye siyaseti için çok önemli olduğu"nu belirterek HDP'nin siyasi meşruiyetinin korunması gerektiğinin altını çizdi. Babacan'ın kuracağı siyasi partinin kadroları ve kuruluş belgeleri, Kürt sorunu ve çözüm süreci konusunda partinin tavrının ne olacağına dair daha net bir tablo ortaya koyacaktır.

C- NEDEN İKİ PARTİ? ABDULLAH GÜL FAKTÖRÜ

Ahmet Davutoğlu ve Ali Babacan'ın parti kuracaklarının kamuoyunda kesinleşmiş olduğu 2019'un ikinci yarısından itibaren cevap bekleyen en önemli soru; "Neden iki ayrı parti kuruluyor? Neden birlikte hareket etmiyorlar?" sorusuydu. Kısa sürede her iki taraf da birlikte hareket etmeme tercihinin Ali Babacan cephesinden geldiğini açıkladı. Babacan, bunu 10 Aralık 2010'da katıldığı bir TV programında "Davutoğlu kendisinin merkezde olduğu bir lider partisi kurmay istiyor. Biz ise bir kadro partisi olmak istiyoruz" sözleriyle açıkladı.

Gelecek Partisi'nin Ahmet Davutoğlu merkezli bir lider partisi olduğu kamuoyunda da yaygın olarak kabul edilen bir görüş olsa da Babacan – Davutoğlu ayrılığının arkasında yatan temel neden Abdullah Gül ile Davutoğlu arasında bundan 6 yıl önce yaşanan bir ayrışma. Abdullah Gül, 2014'te cumhurbaşkanlığından ayrılırken AK Parti'nin genel başkanlığına ve başbakanlığa geçmeyi öngörüyordu. Ancak başkanlık sistemine, daha doğrusu Türkiye'de uygulanan biçimiyle "cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi"ne geçmeyi öngören Tayyip Erdoğan, buna engel oldu. Partideki güç dengeleri 2014'te bugünkü kadar Erdoğan'ın lehine olmadığı için Erdoğan, başbakanlığı ve AK Parti genel başkanlığını Ahmet Davutoğlu'na teklif etti. Davutoğlu da bu öneriyi kabul etti. Bu, sadece Gül'ün AK Parti Genel Başkanlığı ve başbakanlığa veda etmesi anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda Erdoğan'ın kendi istediği çerçevede bir başkanlık sistemine giden yolu da açıyordu. Nitekim çok değil iki yıl sonra Davutoğlu da AK Parti Genel Başkanlığı ve başbakanlığı Erdoğan'ın isteği üzerine bırakmak zorunda kalacaktı. Böylece günümüzde "tek adam rejimi" olarak eleştirilen cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine Erdoğan çok kısa sürede ciddi bir parti içi dirençle karşılaşmadan ulaşmış oldu. Bugünden yakın geçmişe bakıldığında, eğer Davutoğlu, 2014'te Erdoğan'ın başbakanlık teklifini geri çevirip, Gül'le birlikte başkanlık sistemine karşı çıkmış olsaydı, Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine bu kadar kolay ve kısa sürede ulaşması mümkün olmazdı. İşte, Gül ve Davutoğlu'nun yollarının ayrıldığı süreç bu şekilde yaşandı.

D- ARE CHANGING ALLIANCES A POSSIBILITY?

This process might trigger a number of scenarios in 2020. Gül and Babacan are not reticent about their partnership, and they speak of their desire to return from the presidential system of government to a strengthened parliamentary system at every opportunity. “A return to the parliamentary system” as political discourse is often employed by the CHP – İYİ Party bloc in opposition to the AK Party – MHP bloc, as well. As such, it is possible that Babacan’s political party might nominate a joint candidate with the CHP – İYİ Party alliance in the next presidential election, promising a return to the parliamentary system. It is highly likely that this “joint candidate” opposing Erdoğan might be Gül.

Gül, who spoke of his support of the parliamentary system against the presidential system from the very beginning, was mentioned as a likely joint candidate for the 24 June 2018 election as well. However, İYİ Party’s leader Meral Akşener had opposed this idea at the time, and so Gül wasn’t nominated. If Babacan’s party receives widespread public support, Abdullah Gül is highly likely to become CHP’s and Babacan’s party’s joint presidential candidate, regardless of İYİ Party’s wishes.

There is one more thing that needs to be noted in the context of the Babacan – Gül relationship. Babacan says that his party is going to be “team-oriented rather than leader-oriented;” the most influential figure of this new political party is going to be Abdullah Gül, even if he is not showcased. Gül’s support for Babacan’s party would be important not just for the party’s future, but also for the future of Turkish politics.

D- DEĞİŞEN İTTİFAKLAR MÜMKÜN MÜ?

Bu süreç, 2020 yılında yaşanabilecek farklı senaryoları da tetikleyebilir. Birlikte hareket ettiklerini saklamayan Gül ve Babacan, cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminden güçlendirilmiş parlamenter sisteme dönüş yanlısı olduklarını her fırsatta ifade ediyorlar. “Parlamenter sisteme dönüş”, AK Parti – MHP bloğu karşısında bir ittifak olarak kendini gösteren CHP – İYİ Parti bloğunun da sık sık vurgu yaptığı bir siyasi söylem. Bu nedenle önümüzdeki dönemde gerçekleşecek bir cumhurbaşkanlığı seçiminde Babacan’ın kuracağı siyasi partiyle, CHP ve İYİ Parti ittifakı parlamenter sisteme dönüş vaadiyle ortak bir cumhurbaşkanı adayı çıkarabilir. Erdoğan’ın karşısına çıkacak bu “ortak aday”ın Gül olma ihtimali de oldukça yüksek.

En başından beri başkanlık sistemine karşı parlamenter sistemi savunan Gül’ün ortak aday olarak adı 24 Haziran 2018 seçimlerinde de geçmişti. Ancak o dönemde İYİ Parti Genel Başkanı Meral Akşener’in olumsuz tutumu yüzünden bu adaylık gerçekleşmemişti. Babacan’ın kuracağı partinin kamuoyunda güçlü bir tabana sahip olması halinde, İYİ Parti istemese de Abdullah Gül’ün CHP ve Babacan’ın partisinin ortak cumhurbaşkanı adayı olma ihtimali oldukça yüksek.

Babacan – Gül ilişkisi bağlamında şunun da altını çizelim. Babacan’ın “lider partisi değil kadro partisi” olacağını ısrarla belirttiği yeni siyasi oluşumun, en etkili unsuru, kendisi partinin vitrininde olmasa da Abdullah Gül olacaktır. Gül’ün Babacan’ın partisine verdiği destek sadece bu partinin geleceğinde değil, Türkiye siyasetinin geleceğinde de önemli bir faktör olacaktır.

WHAT WILL PRESIDENT ERDOĞAN AND AK PARTY DO ABOUT THE NEW POLITICAL PARTIES?

As in 2019, it appears that President Erdoğan's attitudes and choices are going to be central for Turkish politics in 2020 as well. Erdoğan's attitude will be determining not just in the context of the Kurdish problem but also for the "politics of alliances". The "politics of alliances," the various alliances established between a number of political parties particularly during the transition to the presidential system of government, is currently grouped around two centers: the People's Alliance between AK Party and MHP, and the Nation Alliance between CHP and IYI Party. Even though it's not part of the Nation Alliance, HDP has a degree of influence over election results through its indirect support of the Nation Alliance, as the last elections demonstrated.

The emergence of two separate parties from within AK Party might radically alter this picture in 2020. Even though it seems unrealistic at first to suppose that two parties emerging from within AK Party itself might form an alliance with AK Party, considering the changeable nature of Turkish politics and Erdoğan's pragmatic and flexible approach to politics, 2020 might bring along unexpected changes for Turkish politics.

Like Erdoğan and AK Party, the opposition parties as well as Kurdish politics – chiefly HDP – are watching out for the new political parties and their public reception. For CHP and IYI Party, the main thing is the new parties' potential to take away from AK Party's voters; however, the attitude of these two new parties towards their Nation Alliance is also going to be important.

For Kurdish politics, represented chiefly by HDP, it is a different story. Since the 1990s, the Kurdish movement has upheld its legal struggle in Turkish politics; however, in the last few years in particular, its legitimacy has been questioned like never before. Even the CHP – IYI Party alliance, which HDP supported in the 2019 local elections, is afraid of normalizing its relations with HDP. The "political loneliness" of HDP and the Kurdish movement might be overcome with the attitude and choices of the new political parties. Davutoğlu's Future Party gave the first positive indication of this when Deputy Chair Ayhan Sefer Üstün gave an interview to the Mesopotamia Agency, a news agency known for its proximity to HDP, on 1 January and said, "We won't push away any parties. We don't mean to marginalize HDP. Not HDP, and not its supporters." Such a statement might be thought to be quite unremarkable under normal circumstances; however, in Turkey in 2020, circumstances are far from normal and so the statement itself is

CUMHURBAŞKANI ERDOĞAN VE AK PARTİ YENİ SİYASİ PARTİLER KARŞISINDA NE YAPACAK?

Geçen yıl olduğu gibi 2020'de de Türkiye siyasetinde Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın tutum ve tercihleri merkezi bir rol oynayacak gibi görünüyor. Kürt sorunu bağlamında olduğu gibi, "ittifaklar siyaseti"nde de Erdoğan'ın tavrı belirleyici olacak. Özellikle cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine geçiş sürecinde ortaya çıkan farklı siyasi partiler arasında kurulan ittifaklar anlamında "ittifaklar siyaseti" günümüzde AK Parti – MHP eksenli Cumhurbaşkanlığı İttifakı ile CHP – İYİ Parti eksenli Millet İttifakı ekseninde sürüyor. HDP, Millet İttifakı'nın içinde yer almasa da son 2019 yerel seçimlerinde görüldüğü gibi Millet İttifakı'na verdiği dolaylı destekle seçim sonuçları üzerinde etkili olabiliyor.

Bu tablo, 2020'de AK Parti'nin içinden çıkan iki ayrı partinin varlığıyla köklü bir değişime uğrayabilir. İlk bakışta AK Parti'nin içinden çıkan iki partinin AK Parti'nin yer aldığı bir ittifakta olacağını düşünmek gerçekçi olmasa da Türkiye siyasetinin değişken yapısı ve Erdoğan'ın pragmatist ve esneklik katsayısı yüksek siyaset anlayışını dikkate alacak olursak, 2020'de Türkiye iç siyasetine bugünden bakıldığında sürpriz sayılabilecek değişikliklere de hazır olmak gerekiyor.

Erdoğan ve AK Parti gibi muhalefet partileri ve HDP'nin başını çektiği Kürt siyaseti de gözünü yeni kurulmakta olan iki siyasi partiye ve onların kamuoyundaki olası etkilerine dikmiş durumda. CHP ve İYİ Parti için temelde önemli olan yeni partilerin AK Parti'den ne ölçüde oy koparabileceği olsa da, kurdukları Millet İttifakı'na yönelik bu iki partinin tutumları da önem taşıyor.

Başını HDP'nin çektiği Kürt siyaseti için ise durum daha farklı. 1990'lardan bu yana Türkiye siyasetinde legal mücadele geleneğine sahip Kürt siyaseti özellikle son yıllarda tarihinde hiç olmadığı kadar meşruiyeti sorgulanır hale gelmiş durumda. Öyle ki 2019 yerel seçimlerinde destek verdiği CHP – İYİ Parti ittifakı bile HDP ile ilişkilerini normalleştirmekten çekiniyor. HDP ve Kürt siyasetinin içinde düştüğü "siyasi yalnızlık" yeni partilerin tutumu ve tercihleriyle kırılabilir. Bu çerçevede ilk olumlu sinyal, Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'nden geldi. Partinin Genel Başkan Yardımcısı Ayhan Sefer Üstün, 1 Ocak'ta HDP'ye yakınlığıyla bilinen bir haber ajansı olan Mezopotamya Ajansı'na verdiği röportajda, yeni kurulmuş bir parti olarak tüm partilere ziyaret gerçekleştireceklerini belirterek, "Biz hiçbir partiyi itmeyeceğiz. HDP'yi ötekileştiren bir konumda değiliz. Ne HDP'yi ne de HDP'oy verenleri..." ifadelerini kullandı. Olağan şartlarda yaşayan bir ülkede son derece sıradan algılanabilecek bu sözler 2020 Türkiye'sinde o kadar da sıradan değil. Zira son üç dört yıldır, dini ve ulusal bayramlarda tüm partiler

not unremarkable. For the last three or four years, all political parties pay visits to one another during religious and national holidays; however, no mainstream political party visits HDP. This is one of the most striking symptoms of HDP's "political loneliness". As such, a visit paid by the Future Party to HDP is significant for the future, even if it's only symbolic.

At the same time, since Babacan's party is not yet formed and nobody involved with the party apart from Babacan has publicly spoken, it is difficult to say what this party's attitude and policies concerning the Kurdish problem and HDP might be. We know from sources close to Babacan that in the run-up to the formation of his party, 24 different subjects were drawn up, including the Kurdish problem; that journalists, writers, academics and opinion leaders from diverse backgrounds were consulted on these subjects; and finally, that Beşir Atalay led the discussion on the Kurdish problem. We noted above that Babacan had said that the HDP leader should not be kept in pre-trial detention, and that HDP's representation was important; this is about the extent of actual information we currently have on Babacan's position regarding this matter. In other words, there is not enough data yet to analyze the movement's general policies concerning the Kurdish problem. However, the general impression we get from the backrooms of Ankara and sources close to Babacan is that for the Kurds who have given up hope for AK Party and HDP, interest in Babacan's party is higher compared to Davutoğlu's party.

A- TWO SCENARIOS

Considering all these developments, it looks as if Erdoğan is going to have to adopt one of two possible approaches concerning the Kurdish problem and the resolution process. In the first scenario, Erdoğan will maintain his current position, and adopt an even harsher attitude. He will try to include IYI Party in the AK Party – MHP alliance. IYI Party received 10 % of the popular vote in the last election; regarding the Kurdish problem and the resolution process, its approach is no different to that of MHP, from which IYI Party splintered. IYI Party's unwillingness was the main reason why HDP couldn't establish a closer and more open working relationship with the Nation Alliance. As such, IYI Party might well become part of a political movement that forces Erdoğan to adopt an even harsher attitude concerning the Kurdish problem. However, there are two obstacles to this happening. Firstly, MHP wouldn't want to be part of the same alliance with IYI Party. Secondly, even if both the MHP and IYI Party administra-

birbirilerini ziyaret ederken HDP'ye hiçbir ana akım parti ziyarette bulunmuyor. Yukarıda ifade ettiğimiz HDP'nin "siyasi yalnızlığı"nın en çarpıcı göstergelerinden birisi de bu. Dolayısıyla Gelecek Partisi'nin HDP'ye yapacağı ziyaret sembolik de olsa gelecek açısından bir anlam ifade ediyor.

Öte yandan Ali Babacan'ın partisi henüz kurulmadığı ve Babacan dışında parti çalışmalarını sürdüren hiç kimse kamuoyuna açık bir mesaj vermediği için bu partinin Kürt sorunu ve HDP'ye yönelik siyasetinin ne olacağı üstüne bugünden bir şey söylemek zor. Babacan'a yakın çevrelerden Partinin kuruluşu giden süreçte, içinde Kürt meselesinin de yer aldığı 24 farklı konu başlığı belirleyerek bunları toplumun farklı kesimlerine mensup gazeteci, yazar, akademisyen ve kanaat önderiyle istişare ettiğini ve Kürt meselesinin Beşir Atalay başkanlığında tartışıldığını biliyoruz. Yine yukarıda da ifade ettiğimiz, Babacan'ın HDP lideri Selahattin Demirtaş'ın tutuksuz yargılanması gerektiği ve HDP'nin temsilinin önemine dikkat çeken sözleri de elimizdeki az sayıdaki somut veriden biri. Kısa ca hareketin Kürt sorununa yönelik genel siyasetini analiz etmek için henüz elimizde yeterli veri yok. Ancak kulislerden ve Babacan'a yakın çevrelerden edindiğimiz izlenime göre, AK Parti ve HDP'den umudunu kesmiş Kürt kamuoyunda Babacan'ın partisine yönelik ilgi, Davutoğlu'nun partisine yönelik ilgiden daha yüksek.

A- İKİ SENARYO

Bu tablo, Erdoğan'ı Kürt sorunu ve çözüm süreci konusunda iki senaryodan birisini seçmeye zorlayacak gibi görünüyor. Birinci senaryoda, Erdoğan mevcut tutumunu daha da sertleştirerek koruyacak. AK Parti – MHP ittifakına İYİ Parti'yi de katmaya çalışacak. Son genel seçimlerde yüzde 10 oy oranına ulaşan İYİ Parti, Kürt sorunu ve çözüm süreci bağlamında içinden çıktığı MHP'den farklı bir tutum takınmadı. HDP, Millet İttifakı'yla daha yakın ve açık bir ilişki kuramadıysa bunun en önemli nedeni İYİ Parti'nin bu konudaki isteksizliği oldu. Dolayısıyla İYİ Parti, Erdoğan'ın Kürt sorunu konusundaki mevcut tutumunu daha da sertleştiren bir siyasi hattın parçası olabilir. Ancak bu konuda iki engel var. Birincisi MHP'nin İYİ Parti'yle aynı ittifak içinde olmaya soğuk bakacak olması. İkincisi ise hem MHP yönetimi hem de İYİ Parti yönetimi, Erdoğan tarafından ikna edilse bile İYİ Parti tabanının buna sıcak bakmaması. İYİ Parti'nin de içinde yer aldığı bir Cumhuriyet İttifakı, Erdoğan'a cumhurbaşkanlığı seçiminde gerekli olan yüzde 51 oyu getiremeyebilir. Dolayısıyla birinci senaryo Erdoğan için ciddi risk taşıyor.

tions were to be persuaded by Erdoğan, IYI Party's support base wouldn't want such an alliance. A People's Alliance including IYI Party might not be able to bring 51 % of the popular vote to Erdoğan, which he needs for the presidential elections. As such, this first scenario contains serious risks for Erdoğan.

According to the second scenario, in order to prevent his Kurdish constituency from shifting their support to the new parties, Erdoğan might have to bring back to the table the resolution process which he had shelved, or "put in the fridge," in his own words. Of course, this would signify the end of the alliance between AK Party and MHP. As a result, Erdoğan and AK Party would attempt to form a new alliance with the two new parties, as well as with CHP. Erdoğan is a pragmatist with a talent for political maneuvering; therefore, if he believes that circumstances necessitate such a scenario, he would do this. If he believes that this is the way to get the 51% of the popular vote he needs to be elected in the next presidential election, he would do anything he can to form such an alliance. In such a context, the attitude of the other parties which might become part of the alliance would also become important.

A new alliance which aims to restart the resolution process would likely be well-received by HDP and Kurdish politics. As for the other "alliance candidate," CHP, its leader Kemal Kılıçdaroğlu might be well-disposed towards the resolution process, as well as to an alliance that could bring CHP into power after such a long time. However, the anti-resolution process nationalists within CHP still have a certain power, and they would put up a serious resistance to such an idea. At the same time, sharing power after so many years and enjoying the benefits of government would certainly attract the attention of the CHP ranks. In this framework, the attitudes of the two new political parties will also be important in determining the outcome. If one or both of these two new parties refuse to be part of an alliance with Erdoğan and an AK Party that wants to restart the resolution process, some of the alienated AK Party supporters might veer towards them instead. This is a serious electoral risk for Erdoğan and AK Party. Therefore, this scenario would be realized only if a wide-ranging alliance is formed. If Erdoğan believes that an alliance with a wide support base, containing CHP and HDP as well as Davutoğlu and Babacan's parties, would win him the elections, he might make serious concessions. For instance, he might accept certain checks and balances to limit the powers of the presidential system of government. In other words, Erdoğan might be persuaded to adopt a presidential system in which the president is held in check to some degree by the judiciary and the legislative.

İkinci senaryoya göre ise Erdoğan, kendisine oy veren Kürt seçmenin yeni partilere kaymasını engellemek için kendi deyimiyle "buzdolabına kaldırdığı" çözüm sürecini yeniden gündeme getirecek. Tabii bu ihtimal AK Parti – MHP arasındaki ittifakın sona ermesiyle sonuçlanır. Bunun da ilk sonucu Erdoğan ve AK Parti'nin hem yeni kurulan iki partiyle hem de CHP ile yeni bir ittifak kurma girişimi olacaktır. Bu senaryo, Erdoğan gibi manevra yeteneği yüksek ve pragmatist bir siyasi lider için şartlar öyle gerektiriyorsa yapılabilir. Özellikle gelecek cumhurbaşkanlığı seçiminde yüzde 51 oya bu şekilde ulaşabileceğine kanaat getirirse Erdoğan bu tür bir ittifak için elinden geleni yapar. Bu bağlamda, Erdoğan kadar bu ittifakta yer alabilecek diğer siyasi partilerin tutumu ve tercihi belirleyici olacaktır.

Çözüm sürecine yeniden dönüşün hedefleri arasında yer aldığı yeni bir ittifak HDP ve Kürt siyaseti tarafından olumlu karşılanma ihtimali yüksektir. Diğer "ittifak aday" CHP'de ise Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu çözüm sürecinin yanı sıra CHP'yi uzun yıllar sonra iktidar ortağı yapabilecek bir ittifaka sıcak bakabilir. Ancak CHP içinde hâlâ belli bir gücü olan ulusalcı, çözüm süreci karşıtı çevrelerde ciddi bir direnç yaşanacaktır. Buna rağmen uzun yıllar sonra iktidar ortağı olup, iktidarın nimetlerinden faydalanma ihtimali CHP kadrolarına çekici gelecektir. Bu çerçevede yeni kurulmakta olan iki siyasi partinin alacakları tutum da bu senaryonun hayata geçip geçmemesinde etkili olacaktır. Bu iki yeni partiden birisi ya da ikisi birden çözüm sürecini dikkate alan Erdoğan ve AK Parti'nin lokomotifi olduğu bir ittifakın parçası olmayı kabul etmezlerse, AK Parti'den uzaklaşacak seçmenin en azından bir kısmı için alternatif haline gelebilirler. Bu da Erdoğan ve AK Parti için ciddi bir "seçim riski" anlamına gelir. Dolayısıyla bu senaryo ancak çok geniş tabanlı bir ittifak sağlanırsa söz konusu olabilir. İçinde CHP ve HDP'nin yanı sıra Davutoğlu ve Babacan'ın partilerinin de yer aldığı geniş tabanlı bir koalisyonun kendisine seçim kazandıracağına inanan Erdoğan, bazı önemli tavizler de verebilir. Bunların başında "cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi"nin kuvvetler ayrılığı çerçevesinde bazı denetim mekanizmalarıyla sınırlandırılması olabilir. Bir başka deyişle Erdoğan, yargı ve yasama tarafından belli ölçülerde denetlenebilir bir başkanlık sistemine geçmeye razı olabilir.

Davutoğlu'nun Gelecek Partisi, söylem olarak buna razı olabileceğinin sinyallerini şimdiden veriyor. Partinin Genel Başkan Yardımcısı Selçuk Özdağ, partinin kuruluşundan kısa süre sonra 27 Aralık'ta verdiği bir röportajda cumhurbaşkanlığı hükümet sistemine karşı olmalarının temel nedeninin bu sistemde cumhurbaşkanını denetleyecek herhangi bir mekanizma olmamasıyla açıkladı. Özdağ'ın açıklamasından bir gün sonra bu kez Gelecek Partisi'nin Sözcüsü Selim Temur-

Judging by their statements, Davutoğlu's Future Party seems to indicate even now that they might be persuaded to such a solution. During an interview given on 27 December, shortly after the party was formed, Deputy Chair Selçuk Özdağ said that as a party they opposed the presidential system of government because there were no checks on the president in this system. One day after Özdağ's statement, the spokesperson of the Future Party Selim Temurci joined a TV programme where he said, "The lack of checks and balances in the presidential system is an important problem for us." Such statements by senior figures in the Future Party indicate that in the coming days, they might be open to negotiations concerning the presidential system of government. It's not possible yet to say anything about the position of Babacan's party in this matter, since it is not yet officially formed. However, in all his statements, Babacan said that they would support a "strengthened parliamentary system". Of course, we will see what exactly is meant by such a statement, and to what degree they are flexible on this point, once the party is officially formed.

B- SNAP ELECTION IN 2020?

Especially during the last years in Turkey, snap elections or the possibility of snap elections have constantly been on the agenda. The local elections of 2019 have left a considerable mark on Turkish politics. AK Party lost both İstanbul and Ankara after a very long time, and so the possibility of a snap election in 2020 arose. The main opposition party CHP hasn't demanded a snap election yet; all the same, the public is discussing whether Erdoğan and AK Party will ask for snap elections or not. Here as elsewhere, the important thing is that two new parties are emerging on the political scene.

Both Babacan's and Davutoğlu's parties are naturally going to try and address AK Party's support base first. The members and local branches of the parties will be made up of ex-AK Party individuals; similarly, they will primarily reach out to AK Party's constituency. Erdoğan and AK Party suffered heavy defeats in the 2019 local elections; the possibility that they want a surprise snap election without losing too much of their staff and constituency to these two parties is being talked about. If Erdoğan, AK Party's sole decision maker, decides to call for an election before 2021, the only thing he can do is to consolidate and expand the AK Party – MHP alliance. He can do this only through consolidating his nationalist – conservative discourse as well as his anti-resolution process stance towards the Kurdish problem. As for the alliance, he might succeed in persuading

ci, katıldığı bir TV programında, "Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminde bizim için önemli olan denetim mekanizmalarının eksikliğidir" dedi. Gelecek Partisi'nin önde gelen yöneticilerinin bu açıklamaları, önümüzdeki dönemde cumhurbaşkanlığı hükümet sistemiyle ilgili pazarlıkları bu partinin açık olabileceğini gösteriyor. Öte yandan henüz resmi olarak kurulmamış olan Babacan'ın partisinin tutumuyla ilgili net bir şey söylemek mümkün değil. Ancak Babacan bugüne kadar yaptığı tüm açıklamalarda "güçlendirilmiş parlamenter sistem"den yana olacaklarını ifade etti. Tabii, bu kavramın içeriğini nasıl doldurdıklarını ve ne ölçüde bu tutumlarını esnetebileceklerini parti kurulduktan sonra daha net anlayabileceğiz.

B- 2020'DE ERKEN SEÇİM MÜMKÜN MÜ?

Türkiye'de özellikle son yıllarda seçim veya erken seçim ihtimali sürekli gündemde olan bir konu olarak öne çıkmaktadır. İç siyasete geçtiğimiz 2019 yılına yerel seçimler damga vurdu. İstanbul ve Ankara'yı uzun yıllar sonra AK Parti'nin kaybetmiş olması, 2020'de de olası bir erken seçimi gündeme getirdi. Her ne kadar ana muhalefet partisi CHP, henüz erken seçim talebinde bulunmuyor olsa da Erdoğan ve AK Parti'nin erken seçimi gündeme getirip getirmeyecekleri kamuoyunda tartışma konusu. Bunda da en önemli etken, iki yeni partinin siyaset sahnesine çıkıyor olması.

Hem Babacan'ın hem de Davutoğlu'nun partilerinin doğal olarak seslenecekleri ilk taban AK Parti tabanıdır. Partilerin kadroları ve teşkilatları ağırlıklı olarak AK Parti'den gelecek ve bunun yanı sıra seslenecekleri seçmen profili de öncelikle AK Parti seçmeni olacaktır. 2019 yerel seçimlerinden güç kaybederek çıkan Erdoğan ve AK Parti'nin bu iki yeni siyasi partiye kadrolarını ve tabanını kaptırmadan baskın bir erken seçime gidebileceği ihtimali kulislere konuşuluyor. Eğer AK Parti'nin tek karar vericisi konumundaki Erdoğan böyle bir karar verip, 2020 bitmeden önce baskın bir erken genel seçim için düğmeye basacak olursa, yapabileceği tek şey AK Parti – MHP ittifakını konsolide edip, genişletmek olacaktır. Bu da siyasi söylem düzeyinde milliyetçi – muhafazakâr dili ve Kürt sorununda çözüm karşıtı tutumu konsolide etmekle mümkün olabilir. İttifak düzeyinde ise İYİ Parti'nin de AK Parti – MHP ittifakına katılmasını sağlamakla mümkün olabilir. Ancak yukarıda da ifade ettiğimiz gibi İYİ Parti yönetimi bu ittifakı kabul etse bile AK Parti ve Erdoğan karşıtlığının baskın olduğu İYİ Parti'nin yüzde 10'luk tabanının baskın bir erken seçimde bu ittifaka oy vereceği oldukça şüphelidir. Dolayısıyla 2020'de baskın bir erken seçim ihtimali şimdilik oldukça düşüktür.

IYI Party to join the AK Party – MHP alliance. However, as we stated above, even if the IYI Party administration agrees to join the alliance, it is doubtful whether its 10 % support base, decidedly anti-Erdoğan and anti-AK Party, would vote for this alliance in a surprise election. As such, the possibility for a snap election in 2020 is low for now.

Even if there is not an election in 2020, however, the possibility of a general election before 2023 is going to be on the agenda of Turkish politics in 2020. It wouldn't be a surprise for the two new political parties to call for snap elections in 2021 after establishing their organisation across the country. Let us remember that senior figures within the Future Party are talking of a snap election even now. On a TV programme he joined on 9 January, Deputy Chair Selçuk Özdağ said that they predicted there would be a snap election in 2021. Future Party is planning to conclude its countrywide organisation by June 2020 and hold an ordinary congress; as such, it would be politically rational for them to demand elections in 2021. So far, the Babacan front has remained silent on this matter. However, it wouldn't be a surprise for Babacan's party to also demand elections once the party is established.

As a result, snap elections will be high on the agenda for 2020 whether Erdoğan and AK Party want it or not. The two new political parties emerging from within AK Party are the most important cause behind this.

C- 2020: THE YEAR OF FIGHTING FOR THE AK PARTY BASE

In 2020, the struggle for AK Party's personnel and support base will be the single most important factor shaping Turkish politics. This outcome of this struggle will be very influential in determining the outcome of any snap election, or the regularly scheduled 2023 general election. The AK Party base, which has provided the party with 40 to 50 % of the popular vote since the 2010s, will be the target of Davutoğlu and Babacan's parties.

Looking at the current composition of the Future Party, we see that it includes figures from AK Party known for their religiosity and Islamism. This choice might attract the Islamic sections of society which have been alienated by AK Party's and Erdoğan's policies of the recent years. The dissatisfaction caused by the AK Party – MHP alliance will also play a role in this. This might be a particularly attractive choice for the religious Kurdish constituency.

Babacan's party, on the other hand, although it is not yet officially formed, wants to expand its base beyond AK Party's religious constituency. This is something

2020'de erken seçim olmasa bile 2023'ten önce bir erken genel seçim ihtimali, 2020'de iç siyaset gündeminin önemli bir unsuru olacaktır. Özellikle yeni kurulan iki partinin, ülke genelinde örgütlenmelerini tamamlamalarının ardından, 2021'de erken seçim talebini gündeme getirmeleri sürpriz olmayacaktır. Gelecek Partisi'nin ileri gelenlerinin şimdiden 2021'de erken seçim talebini dillendirme-ye başladıklarının altını çizelim. Partinin genel başkan yardımcılarında Selçuk Özdağ, 9 Ocak'ta konuk olduğu bir TV programında, 2021'de erken seçim öngördüklerini ifade etti. Haziran 2020'ye kadar ülke genelinde örgütlenmelerini tamamlayıp, olağan kongresini yapmayı planlayan Gelecek Partisi'nin 2021'de erken seçim talep etmesi siyasi açıdan rasyonel bir talep olarak görülebilir. Babacan cephesinde ise şimdilik bu konuda sessizlik hâkim. Ancak Babacan'ın partisinin de kuruluş sürecini tamamladıktan sonra erken seçimi gündeme getirmesi sürpriz olmayacaktır.

Sonuç olarak, Erdoğan ve AK Parti, 2020'de erken seçimi gündeme getirirse de getirmese de 2020 yılı erken seçimin konuşulduğu ve gündemin ön sıralarında olduğu bir yıl olacaktır. Bunun da en önemli nedeni AK Parti içinden çıkmış iki siyasi partinin varlığı olacaktır.

C- AK PARTİ TABANI İÇİN MÜCADELE YILI OLARAK 2020

2020'de Türkiye siyasetine yön verecek en önemli mücadele alanı AK Parti'nin kadro ve seçmen tabanı için verilecek mücadele olacaktır. Bu mücadele olası bir erken seçimin ya da 2023'te olağan tarihinde yapılacak bir genel seçimin sonucunda çok etkili olacaktır. 2010'lardan günümüze kadar yapılan seçimlerde yüzde 40'la 50 arasında bir oy yelpazesine sahip olan AK Parti'nin tabanı Davutoğlu ve Babacan'ın partileri için hedef kitle olacaktır.

Gelecek Partisi'nin mevcut kadro yapısına bakıldığında AK Parti'nin daha çok dindar, İslami kimliği ön plana çıkan isimlerinin ağılıkta olduğunu görüyoruz. Bu kadro yapısı, AK Parti'nin ve Erdoğan'ın özellikle son yıllarda uyguladığı siyasetten rahatsız olan İslami çevreler için çekici olabilir. Bunda AK Parti – MHP ittifakından duyulan rahatsızlığın da payı olacaktır. Özellikle dindar Kürt seçmen için bu bir çekim alanı yaratabilir.

Öte yandan Ali Babacan'ın henüz resmi olarak kurulmamış siyasi partisi ise AK Parti'li dindar seçmenin ötesinde bir seçmen tabanına oynamak istiyor. Babacan, partisiyle ilgili görüşlerini kamuoyuyla paylaşırken bunu sürekli vurguluyor. Babacan'ın partisi, sadece AK Parti'li dindar seçmene değil, bir kısmı AK Parti'ye de oy veren ya da en azından son birkaç yıla kadar oy vermiş olan “mer-

that Babacan constantly underlines in his statements to the press and the public. Babacan's party will try to target not only AK Party's religious constituency, but also Turkey's "centre-adjacent" electorate, some of which vote for – or used to do until recently – AK Party. Babacan was the Minister of Economic Affairs at a time when AK Party's economic policies performed well, and this increases his chances. The steadily worsening outlook for Turkey's economy at current time will be an advantage for Ali Babacan, according to the non-ideologically motivated, "centre-adjacent" electorate.

Comparing the two parties in this framework, we see that Davutoğlu's Future Party has the potential to draw the support of religious Islamic circles, whereas Babacan's party is likely to be supported by a wider electorate, only some of which used to support AK Party.

This two-pronged threat is a nightmare scenario for Erdoğan and AK Party. This is why Erdoğan's first reaction to the new parties has been harsh. As we noted above, Erdoğan accused Babacan of "taking orders from IMF," and he also sent an initial message to Davutoğlu's Future Party. İstanbul Şehir University, a private educational institution personally established by Davutoğlu, was seized under very weak legal justification; the final and official decision was announced on 20 December, one week after Davutoğlu had established the Future Party. This was interpreted as a sign of Erdoğan and AK Party's harsh attitude towards the new political parties that might emerge in 2020. However, such severe policies of oppression and intimidation also carry a high risk of backfiring. If the public feels that Erdoğan is undeservedly victimizing the two parties, this might cost to Erdoğan and AK Party in the next elections. Erdoğan would obviously be aware of this risk. As such, we cannot possibly believe that the coming period will consist only of policies of oppression and intimidation against the new political parties.

There is the possibility that Erdoğan might change his attitude and discourse in areas where these might be used against him by the new parties. The current state of affairs regarding the Kurdish problem is the most important among these. It is highly likely that both Davutoğlu and Babacan will have some degree of attraction to the Kurdish electorate currently supporting AK Party. As we noted above, Davutoğlu is the less attractive option for the Kurds compared to Babacan, since he was the Prime Minister between 2014 and 2016. However, Babacan's party has considerable potential to draw AK Party's Kurdish constituency to itself. Rather than Babacan's rhetorical emphasis on democratization, the absence of anything either positive or negative about the Kurdish problem

keze yakın seçmen kitlesi"ni hedef almaya çalışacak. Babacan'ın AK Parti'nin ekonomide başarılı performans sergilediği yıllarda ekonomiden sorumlu bakan olması bu bağlamda şansını artırıyor. Türkiye'de son yıllarda gittikçe bozulan ekonomik göstergeler, Ali Babacan'ı ideolojik olmayan "merkeze yakın seçmen kitlesi" nezdinde ön plana çıkaracaktır.

Her iki partiyi bu çerçevede birlikte değerlendirecek olursak, Davutoğlu'nun Gelecek Partisi dindar İslami çevrelerden oy alam potansiyeli taşırken, Babacan'ın partisi ise bir kısmı AK Parti'ye oy veren diğer kısmı ise diğer partilere dağılmış geniş seçmen kitlesinden oy alabilir.

Bu iki yönlü tehlike, Erdoğan ve AK Parti için bir kâbus senaryosudur. Bu nedenle Erdoğan'ın yeni parti oluşumlarına ilk tepkisi sert oluyor. Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, Babacan'ı "IMF'den talimat almak"la suçlayan Erdoğan, Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'ne de ilk mesajı yollamakta çekinmedi. Davutoğlu tarafından bizzat kurulmuş olan özel bir eğitim kurumu niteliğindeki İstanbul Şehir Üniversitesi'ne zayıf yasal gerekçeler gösterilerek el konuldu; üstelik üniversiteyle ilgili resmi ve nihai karar, Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'nin kurulmasından bir hafta sonra 20 Aralık'ta açıklandı. Erdoğan ve AK Parti'nin bu tutumu, 2020 içinde yeni partilere karşı takınılacak sert tutumun bir göstergesi olarak dikkat çekti. Ancak bu tür baskı ve yıldırma politikalarının ters tepme riski de oldukça yüksek. Kamuoyunda her iki partinin de Erdoğan tarafından haksız yere mağdur edildiği algısı oluşursa bunun Erdoğan'a ve AK Parti'ye önümüzdeki ilk seçimdeki maliyeti oldukça yüksek olabilir. Şüphesiz Erdoğan da bu riskin farkındadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemin yeni partilere yönelik sadece baskı ve yıldırma politikalarıyla geçeceğini düşünemeyiz.

Erdoğan'ın yeni partilerin kendisine karşı koz olarak kullanacağı alanlarda tutum ve söylem değişikliğine gitme ihtimalini de göz önünde bulundurmak gerekiyor. Bunların başında da Kürt sorununda gelinmiş olan durum var. Hem Davutoğlu'nun hem de Babacan'ın AK Parti'ye giden Kürt oyları üstünde belli bir çekim gücü oluşturması yüksek ihtimaldir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi Davutoğlu, başbakanlık yaptığı 2014 – 2016 dönemi nedeniyle Kürt oyları için Babacan'a göre daha az cazip bir seçenek olsa da Babacan'ın partisinin AK Parti'nin Kürt oyları için önemli bir çekim merkezi olma ihtimali potansiyel olarak oldukça yüksek. Bunda Babacan'ın sık kullandığı demokratikleşme söyleminden daha çok siyasi geçmişinin Kürt sorunu ve çözüm süreciyle ilgili olumlu ya da olumsuz bir iz taşımasının da bir etkisi olacaktır. Buna Beşir Atalay gibi çözüm süreci denince akla ilk gelen isimlerden birinin varlığını da ekleyince Babacan'ın partisinin Kürt seçmen için bir alternatif olması sürpriz olmayacaktır.

and the resolution process in his track record is the reason behind this. There is also the presence of Beşir Atalay, one of the prominent figures in the resolution process; as such, it wouldn't be a surprise for Babacan's party to be a serious attraction for the Kurdish electorate. Considering that even in the worst of times, AK Party is able to win 30 – 35 % of the popular vote in the predominantly Kurdish provinces, this is not a good outlook for AK Party. There is also the high likelihood that the religious Kurdish constituencies in the major Western cities such as İstanbul, Ankara, İzmir and Adana will behave in a similar way.

Faced with such a negative outlook regarding the Kurdish electorate, AK Party might attempt to make peace with the Kurdish public once again. This is possible through new human rights regulations. Erdoğan and AK Party will also consider taking steps towards a new resolution process while taking into consideration the developments in Iraq and Syria. Of course, such steps would constitute a serious danger for the AK Party – MHP alliance. However, Erdoğan won't hesitate to call off the alliance with MHP once he is certain that he's going to win the next election. There is also the fact that the AK Party – MHP alliance is not really winning AK Party any votes.

This is an important reason why both Davutoğlu and Babacan are measured in their statements regarding Erdoğan. As discussed above, the “politics of alliances” might totally reshape the Turkish politics of 2020. Regardless of their own intentions, the presence of the two new parties emerging from within AK Party is the biggest factor behind this potential transformation.

Kürt oylarının yoğun olduğu illerde en kötü zamanda bile yüzde 30 – 35 oy alabilen AK Parti için bu tablo hiç de parlak değil. Buna İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi büyük batı şehirlerindeki dindar Kürt oylarının da eklenmesi yüksek ihtimal dâhilindedir.

AK Parti'nin Kürt oylarıyla ilgili bu olumsuz ihtimaller tablosu karşısında yapabileceği şey, yeniden Kürt kamuoyuyla barışma çabası olabilir. Bunun da yolu insan hakları alanında yapılacak düzenlemelerden geçiyor. Irak ve Suriye'de yaşanacak gelişmelerle de bağlantılı olarak yeni bir çözüm süreciyle ilgili adımların atılması da Erdoğan ve AK Parti'nin gündeminde olacaktır. Elbette bu tür adımlar, AK Parti – MHP ittifakı için ciddi bir tehlikeyi de gündeme getirecektir. Ancak bir sonraki seçimleri kazanacağına inanan Erdoğan, MHP'yle ittifakı bozmakta tereddüt etmeyecektir. Bunda AK Parti – MHP ittifakının AK Parti'ye oy kazandırmadığı gerçeğinin de önemli bir payı olacaktır.

Gerek Davutoğlu, gerekse Babacan cephesinde Erdoğan'a yönelik ölçülü bir dil kullanılmasında bu tür ihtimallerin de önemli bir payı var. Yukarıda ifade ettiğimiz gibi “ittifaklar siyaseti” 2020 Türkiye'sinde bambaşka bir siyasi tabloyu da ortaya çıkarabilir. Bunda da en büyük pay, kendi niyetlerinden bağımsız olarak AK Parti içinden çıkmış iki yeni siyasi partinin varlığı olacaktır.

CONCLUSION

As 2020 begins, Turkey has a chance to end the marginalization and political loneliness of Kurdish politics as represented by HDP, which has been going on for the past four or five years. The formation of two new parties emerging from AK Party ranks at the same time will trigger important changes in Turkish politics. The prevailing opinion is that the simultaneous formation is a disadvantage for the new parties, and an advantage for AK Party. There's some degree of truth to this opinion, and yet, the situation has its advantages for the new parties as well.

Had it been only one party emerging from AK Party, Erdoğan would very likely target and relentlessly demonise it. The popular accusation of the past few years, "they are being backed by the Gülenist organization," would be weaponized against the new party. However, since there are two separate parties, this argument will not hold as much water. Neither Erdoğan nor any spokesperson for AK Party has implied anything like this so far, which also supports our prediction. Although there is a general overlap between the targeted bases of both parties, there are also certain differences which emerge on a closer look, and this will also give both AK Party and Erdoğan a difficult time. The Future Party is mostly oriented towards the religious-Islamist community, whereas Babacan's party will target the non-ideological centrist electorate; its focus on the economy, an attractive agenda for the "centrist electorate," will also make things difficult for AK Party. Ali Babacan's successful track record in economics, combined with the economic difficulties Turkey has been experiencing in the last few years, is likely to equal the rise of a worthy political opponent for AK Party.

Also of note is the fact that the deadlock in Turkish politics regarding the Kurdish problem is beginning to dissolve. It's very likely that in 2020, new alternatives with regard to the resolution process will emerge. Considering DPI's 2020 activities in this framework, the matter of representation becomes an urgent issue. In these activities, it is very important that while representatives from the two parties are included, pro-AK Party figures also be present. In such a harsh atmosphere of political rivalry, DPI must take great care to appear impartial at all times.

SONUÇ

2020 yılı başında Türkiye, son dört beş yıldan beri süren kutuplaşma siyaseti ve HDP'nin temsil ettiği Kürt siyasetinin marjinalleştirilmesi ve siyaseten yalnızlaştırılması sürecinin sona ermesine yönelik önemli bir şansla karşı karşıyadır. AK Parti içinden çıkan iki siyasi partinin aynı dönemde kuruluyor olması Türkiye siyasetinde yaşanacak önemli değişimleri tetikleyecektir. Kamuoyunda, AK Parti içinden çıkan eş zamanlı olarak iki ayrı partinin kuruluyor olması bu yeni partiler için bir handikap, AK Parti için ise bir avantaj olduğu yolunda görüşler var. Bu saptamada doğruluk payı olsa da başka bir açıdan bakıldığında bunun yeni partiler için avantaj olduğunu söylemek de mümkün.

Eğer AK Parti içinden tek bir parti çıksaydı, Erdoğan'ın bu partiyi "şeytanlaştırma"sı oldukça yüksek ihtimal olacaktır. Son yılların en geçerli argümanı olan "arkasında FETÖ var" argümanı bu partiye yönelik olarak başvurulacak en önemli silahlardan biri olacaktır. Ancak ortada iki ayrı parti olması bu argümanı zayıflatacaktır. Henüz bu konuda Erdoğan'dan ya da AK Parti sözcülerinden böyle bir ima gelmemesi de bu görüşümüzü destekliyor. Ayrıca her iki partinin genel olarak aynı tabana hitap etmesine rağmen, ayrıntılara girildiğinde birbirleriyle farklarını ortaya koyacak olmaları da AK Parti ve Erdoğan'ı güç durumda bırakacaktır. Gelecek Partisi'nin ağırlıklı olarak dindar, İslami duyarlılığı yüksek tabana hitap etmesine karşılık Babacan'ın partisinin ideolojik angajmanları düşük olan "merkez seçmen"e ağırlıklı olarak hitap edecek olması ve ekonomi gibi "merkez seçmen"ın birinci önceliği olan konularda ön plana çıkacak olması da AK Parti'yi zorlayacaktır. Ali Babacan'ın ekonomi konusundaki başarılı geçmişi, son yıllarda Türkiye'de yaşanan ekonomik sıkıntılarla birleştiğinde, AK Parti'ye güçlü bir siyasi rakibin doğmakta olduğunu söylemek abartı olmaz.

Bu tabloya Kürt sorunu konusunda Türkiye iç siyasetinden yaşanan donukluğun da yavaş yavaş çözülmeye başlamasını ekleyebiliriz. 2020'nin çözüm süreci konusunda yeni alternatiflerin boy vermeye başlayacağı bir yıl olma ihtimali oldukça yüksektir. DPI'nin 2020 faaliyetlerini bu çerçevede değerlendirdiğimizde, ilk göze çarpan ihtiyaç, temsil meselesinde kendisini göstermektedir. Yıl içinde yapılacak etkinliklerde iki yeni siyasi partinin temsil edilmesi gözetilirken AK Parti'ye yakın isimlerin de etkinliklerde yer alması hayati önem taşımaktadır. Yer yer sert geçecek siyasi rekabet şartlarında mevcut yapılardan herhangi birine daha yakın görünmemek, DPI için önemli bir ihtiyaçtır.

The new, multi-partite political situation must be taken into consideration not just for activities where political parties are represented, but also – and especially – for activities targeting media professionals of civil society organisations. The conventional media, that is, press and TV is by and large controlled by Erdoğan in today's Turkey; as such, digital and social media is constantly becoming more important and popular. In establishing ties with media representatives, DPI must take this fact into consideration as well.

Finally, it might be productive to discuss the Kurdish problem and the resolution process in sessions where representatives of the AK Party and the two new parties are present. It would be a considerable contribution to the resolution process for DPI to organise such meetings. In 2020, a year in which relations among these three parties are prone to be changeable, all three parties might feel that they are better able to express themselves in a setting where no representatives from the other parties are present. Such discussions might also yield positive results in the context of the resolution process.

Sadece siyasi partilerin temsil edildiği etkinliklerde değil, özellikle medya çalışanlarının ya da sivil toplum kuruluşlarının yer aldığı etkinliklerde de ortaya çıkacak çok parçalı siyasi tabloyu gözetmek gerekiyor. Medyaya değinmişken, günümüzde konvansiyonel medya olarak tanımlanan yazılı basın ve TV'nin büyük ölçüde Erdoğan'ın kontrolünde olması, dijital ve sosyal medyayı daha etkili ve rağbet görür hale getirmiştir. Medya temsilcileriyle ilişki kurarken DPI'nı bunu dikkate alması gerekmektedir.

Son olarak, sadece AK Parti ve onun içinden doğmuş iki partinin temsilcilerinin bir araya geldiği oturumlarda Kürt sorunu ve çözüm süreci konusunun tartışılması verimli sonuçlar doğurabilir. DPI'nın bu tür toplantıları organize etmesi çözüm süreci bağlamında önemli bir katkı sağlayabilir. Özellikle 2020 yılı gibi bu üç partinin ilişkilerinin oldukça değişken olabileceği bir dönemde, her üç parti de diğer partilerin temsilcilerinin olmadığı ortamlarda kendilerini daha rahat ifade edebilirler. Bu tartışma sürecinden de çözüm süreci bağlamında olumlu sonuçlar çıkabilir.

DPI AIMS AND OBJECTIVES

Aims and objectives of DPI include:

- >> To contribute to broadening bases and providing new platforms for discussion on establishing a structured public dialogue on peace and democracy building.
- >> To provide opportunities, in which different parties are able to draw on comparative studies, analyse and compare various mechanisms used to achieve positive results in similar cases.
- >> To create an atmosphere whereby different parties share knowledge, ideas, concerns, suggestions and challenges facing the development of a democratic solution in Turkey and the wider region.
- >> To support, and to strengthen collaboration between academics, civil society and policy-makers.
- >> To identify common priorities and develop innovative approaches to participate in and influence democracy-building.
- >> Promote and protect human rights regardless of race, colour, sex, language, religion, political persuasion or other belief or opinion.

DPI aims to foster an environment in which different parties share information, ideas, knowledge and concerns connected to the development of democratic solutions and outcomes. Our work supports the development of a pluralistic political arena capable of generating consensus and ownership over work on key issues surrounding democratic solutions at political and local levels.

We focus on providing expertise and practical frameworks to encourage stronger public debates and involvements in promoting peace and democracy building internationally. Within this context DPI aims to contribute to the establishment of a structured public dialogue on peace and democratic advancement, as well as to widen and create new existing platforms for discussions on peace and democracy building. In order to achieve this we seek to encourage an environment of inclusive, frank, structured discussions whereby different parties are in the position to openly share knowledge, concerns and suggestions for democracy building and strengthening across multiple levels.

DPI's objective throughout this process is to identify common priorities and develop innovative approaches to participate in and influence the process of finding democratic solutions. DPI also aims to support and strengthen collaboration between academics, civil society and policy-makers through its projects and output. Comparative studies of relevant situations are seen as an effective tool for ensuring that the mistakes of others are not repeated or perpetuated. Therefore we see comparative analysis of models of peace and democracy building to be central to the achievement of our aims and objectives.

DEMOKRATİK GELİŞİM ENSTİTÜSÜ'NÜN AMAÇLARI VE HEDEFLERİ

DPI'nin amaçları ve hedefleri:

- >> Barışın ve demokrasinin inşası üzerine yapılandırılmış bir kamusal diyalogun oluşması için gerekli olan tartışma ortamının geliştirilmesi ve genişletilmesi.
- >> Farklı kesimlerin karşılaştırmalı çalışmalar vesilesiyle bir araya gelerek, farklı dünya örnekleri özelinde benzer durumlarda olumlu sonuçlar elde etmek için kullanılmış çeşitli mekanizmaları incelemesine ve analiz etmesine olanak sağlamak. Farklı kesimlerin bir araya gelerek Türkiye ve daha geniş bir coğrafyada demokratik bir çözümün geliştirilmesine yönelik bilgilerini, düşüncelerini, endişelerini, önerilerini, kaygılarını ve karşılaşılan zorlukları paylaştığı bir ortam yaratmak. Akademisyenler, sivil toplum örgütleri ve karar alıcılar arasındaki işbirliğinin desteklemek ve güçlendirmek.
- >> Ortak öncelikleri belirlemek ve demokrasi inşası sürecini ve sürece katılımı etkileyecek yenilikçi yaklaşımlar geliştirmek. Din, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi görüş ve inanç farkı gözetmeksizin insan haklarını teşvik etmek ve korumak.

Demokratik Gelişim Enstitüsü (DPI), Türkiye'de demokratik bir çözümün geliştirilmesi için, farklı kesimlerin bir araya gelerek bilgilerini, fikirlerini, kaygılarını ve önerilerini paylaştıkları bir ortamı teşvik etmeyi amaçlamaktadır. Çalışmalarımız, demokratik çözümün sağlanması için kilit önem taşıyan konularda fikir birliğine varma ve uzlaşılan konuları sahiplenme yeteneğine sahip çoğulcu bir siyasi alanın geliştirilmesini desteklemektedir.

Kurum olarak güçlü bir kamusal tartışmayı; barışı ve demokrasiyi uluslararası düzeyde geliştirmeye yönelik katılımları teşvik etmek için uzmanlığa ve pratiğe dayalı bir bakış açısıyla hareket ediyoruz. Bu çerçevede barış ve demokratik ilerleme konusunda yapılandırılmış bir kamusal tartışmanın oluşturulmasına katkıda bulunmayı; barış ve demokrasi inşası tartışmaları için yeni platformlar yaratmayı ve mevcut platformları genişletmeyi amaçlıyoruz.

Bu amaçlara ulaşabilmenin gereği olarak, farklı kesimlerin demokrasinin inşası ve güçlendirmesi için bilgilerini, endişelerini ve önerilerini açıkça paylaşabilecekleri kapsayıcı, samimi ve yapılandırılmış tartışma ortamını çeşitli seviyelerde teşvik etmeye çalışıyoruz. DPI olarak farklı projelerimiz aracılığıyla akademi, sivil toplum ve karar alıcılar arasındaki işbirliğini desteklemeyi ve güçlendirmeyi de hedefliyoruz.

BOARD MEMBERS YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Kerim Yıldız (Chief Executive Officer / İcra Kurulu Başkanı)

Kerim Yıldız is an expert in conflict resolution, peacebuilding, international human rights law and minority rights, having worked on numerous projects in these areas over his career. Yıldız has received a number of awards, including from the Lawyers Committee for Human Rights for his services to protect human rights and promote the rule of law in 1996, and the Sigrid Rausing Trust's Human Rights award for Leadership in Indigenous and Minority Rights in 2005. Yıldız is also a recipient of the 2011 Gruber Prize for Justice. He has also written extensively on international humanitarian law, conflict, and various human rights mechanisms.

Kerim Yıldız çatışma çözümü, barışın inşası, uluslararası insan hakları ve azınlık hakları konusunda uzman bir isimdir ve kariyeri boyunca bu alanlarda çok çeşitli projelerde çalışmıştır. Kerim Yıldız, 1996 yılında insan haklarının korunması ve hukuk kurallarının uygulanması yönündeki çabalarından ötürü İnsan Hakları İçin Avukatlar Komitesi Ödülü'ne, 2005'te Sigrid Rausing Trust Vakfı'nın Azınlık Hakları alanında Liderlik Ödülü'ne ve 2011'de ise Gruber Vakfı Uluslararası Adalet Ödülü'ne layık görülmüştür. Uluslararası insan hakları hukuku, insancıl hukuk ve azınlık hakları konularında önemli bir isim olan Yıldız, uluslararası insan hakları hukuku ve insan hakları mekanizmaları üzerine çok sayıda yazılı esere sahiptir.

Nicholas Stewart QC (Chair / Yönetim Kurulu Başkanı)

Nicholas Stewart, QC, is a barrister and Deputy High Court Judge (Chancery and Queen's Bench Divisions) in the United Kingdom. He is the former Chair of the Bar Human Rights Committee of England and Wales and former President of the Union Internationale des Avocats. He has appeared at all court levels in England and Wales, before the Privy Council on appeals from Malaysia, Singapore, Hong Kong and the Bahamas, and in the High Court of the Republic of Singapore and the European Court of Human Rights. Stewart has also been the chair of the Dialogue Advisory Group since its founding in 2008.

Tecrübeli bir hukukçu olan Nick Stewart Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi (Chancery and Queen's Bench Birimi) ikinci hâkimidir. Geçmişte İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komitesi Başkanlığı (Bar Human Rihts Committee of England and

Wales) ve Uluslararası Avukatlar Birliği (Union Internationale des Avocats) başkanlığı görevlerinde bulunmuştur. İngiltere ve Galler'de gerçekleşen ve Malezya, Singapur, Hong Kong, Bahamalar, Singapur ve Avrupa İnsan Hakları mahkemesinin temyiz konseylerinde görüş bildirdi. Stewart, 2008'deki kuruluşundan bu yana Diyalog Danışma Grubunun başkanlığını da yürütüyor.

Priscilla Hayner

Priscilla Hayner is co-founder of the International Center for Transitional Justice and is currently on the UN Department of Political Affairs Standby Team of Mediation Experts. She is a global expert on truth commissions and transitional justice initiatives and has authored several books on these topics, including *Unspeakable Truths*, which analyses truth commissions globally. Hayner has recently engaged in the recent Colombia talks as transitional justice advisor to Norway, and in the 2008 Kenya negotiations as human rights advisor to former UN Secretary-General Kofi Annan and the United Nations-African Union mediation team. Hayner has also worked significantly in the implementation stages following a peace agreement or transition, including Sierra Leone in 1999 and South Sudan in 2015.

Geçiş Dönemi Adaleti için Uluslararası Merkez'in (International Center for Transitional Justice) kurucularından olan Priscilla Hayner, aynı zamanda BM Kıdemli Arabuluculuk Danışmanları Ekibi'ndedir. Hakikat komisyonları, geçiş dönemi adaleti inisiyatifleri ve mekanizmaları konusunda küresel bir uzman olan Hayner, hakikat komisyonlarını küresel olarak analiz eden Unspeakable Truths (Konulmayan Gerçekler) da dahil olmak üzere, alanda pek çok yayına sahiptir. Hayner, yakın zamanda Kolombiya barış görüşmelerinde Norveç'in geçiş dönemi adaleti danışmanı olarak ve 2008 Kenya müzakerelerinde eski BM Genel Sekreteri Kofi Annan ve Birleşmiş Milletler-Afrika Birliği arabuluculuk ekibinin insan hakları danışmanı olarak görev yapmıştır. Hayner, 1999'da Sierra Leone ve 2015'te Güney Sudan da dahil olmak üzere birçok ülkede, barış anlaşması ve geçiş sonrası uygulamaları konusunda çalışmalar yapmıştır.

Arild Humlen

Arild Humlen is a lawyer and Director of the Norwegian Bar Association's Legal Committee. He is widely published within a number of jurisdictions, with emphasis on international civil law and human rights, and he has lectured at the law faculty of several universities in Norway. Humlen is the recipient of the Honor Prize of the Bar Association of Oslo for his work on the rule of law and in 2015 he was awarded the Honor Prize from the international organisation Save the Children for his efforts to strengthen the legal rights of children.

Hukukçu olan Arild Humlen aynı zamanda Norveç Barosu Hukuk Komitesi'nin direktörüdür. Uluslararası medeni hukuk ve insan hakları gibi yargı alanları üzerine çok sayıda yazısı yayınlanmış, Norveç'te bir dizi hukuk fakültesinde ders vermiştir. Oslo Barosu bünyesinde Sığınmacılık ve Göçmenlik Hukuku Davaları Çalışma Grubu başkanı olarak yaptığı çalışmalardan dolayı Oslo Barosu Onur Ödülü'ne layık görülmüştür.

Jacki Muirhead

Jacki Muirhead was appointed Chambers Administrator at Devereux Chambers, London, UK, in November 2015. Her previous roles include Practice Director at FJ Cleveland LLP, Business Manager at Counsels' Chambers Limited and Deputy Advocates Clerk at the Faculty of Advocates, UK.

Şu anda Devereux Chambers isimli hukuk firmasında üst düzey yönetici olarak görev yapan Jacki Muirhead bu görevinden önce Cleveland Hukuk Firması çalışma direktörü, Counsel's Chambers Limited isimli hukukçular odasında şef katip ve Avukatlar Fakültesi'nde (Faculty of Advocates) pazarlama müdürü olarak çalışmıştır.

Prof. David Petrsek

Professor David Petrsek is Associate Professor at Graduate School of Public and International Affairs, University of Ottawa, Canada. He is a former Special Adviser to the Secretary-General of Amnesty International. He has worked extensively on human rights, humanitarian and conflict resolution issues, including for Amnesty International (1990-96), for the Office of the UN High Commissioner for Human Rights (1997-98), for the International Council on Human Rights Policy (1998-02) and as Director of Policy at the Centre for Humanitarian Dialogue (2003-07). Petrsek has also taught international human rights and humanitarian

law courses at the Osgoode Hall Law School at York University, Canada, the Raoul Wallenberg Institute at Lund University, Sweden, and at Oxford University.

Kanada'da Ottawa Üniversitesi'nde Uluslararası Siyasal İlişkiler Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. Geçmişte Uluslararası Af Örgütü Eski Genel Sekreteri'ne başkanlık yapan Prof. David Petrasek, uzun yıllardır insan hakları, insancıl hukuk ve uyuşmazlıkların çözümü konularında çalışmalar yürütmektedir. Bu alanlarda önde gelen bir uzman ve yazardır. 1990-1996 yılları arasında Uluslararası Af Örgütü, 1997-1998 yılları arasında Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiserliği, 1998-2002 yılları arasında İnsan Hakları Politikası üzerine Uluslararası Konsey ve 2003-2007 yılları arasında da İnsani Diyalog Merkezi'nde Politika Bölümü Direktörü olarak çalışmıştır.

Antonia Potter Prentice

Antonia Potter Prentice is currently the Director of Alliance 2015 – a global network of humanitarian and development organisations. Prentice has extensive experience on a range of humanitarian, development, peacemaking and peacebuilding issues through her previous positions, including interim Senior Gender Adviser to the Joint Peace Fund for Myanmar and providing technical advice to the Office of the Special Envoy of the UN Secretary General to the Yemen peace process. Prentice has also been involved in various international organisations including UN Women, Dialogue Advisory Group, and Centre for Humanitarian Dialogue. Prentice co-founded the Athena Consortium as part of which she acts as Senior Manager on Mediation Support, Gender and Inclusion for the Crisis Management Initiative (CMI) and as Senior Adviser to the European Institute for Peace (EIP).

Antonia Potter Prentice, insani yardım kuruluşlarının ve kalkınma örgütlerinin küresel ağı olan İttifak 2015'in direktörüdür. Prentice, Myanmar için Ortak Barış Fonu'na geçici Kıdemli Cinsiyet Danışmanı ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Yemen Özel Elçisi Ofisi'ne teknik tavsiyeler vermek de dahil olmak üzere insancıl faaliyetler, kalkınma, barış yapma ve barış inşası gibi konularda sivil toplum bünyesinde 17 yıllık bir çalışma tecrübesine sahiptir. BM Kadınları, Diyalog Danışma Grubu ve İnsani Yardım Diyalogu Merkezi gibi çeşitli uluslararası örgütlerde görev yapan Prentice, kurucuları arasında yer aldığı Athena Konsorsiyomu Arabuluculuk Desteği, Toplumsal Cinsiyet ve Kaynaştırma için Kriz Yönetimi İnsiyatifi'nde yöneticilik ve Avrupa Barış Enstitüsü'ne (EIP) başkanlık yapmaktadır.

Catherine Woollard

Catherine Woollard is the current Secretary General for ECRE, the European Council for Refugees and Exiles, a pan-European alliance of 96 NGOs protecting and advancing the rights of refugees, asylum seekers and displaced persons. Previously she served as the Director of the Brussels Office of Independent Diplomat, and from 2008 to 2014 she was the Executive Director of the European Peacebuilding Liaison Office (EPLO) – a Brussels-based network of not-for-profit organisations working on conflict prevention and peacebuilding. She also held the positions of Director of Policy, Communications and Comparative Learning at Conciliation Resources, Senior Programme Coordinator (South East Europe/CIS/Turkey) at Transparency International and Europe/Central Asia Programme Coordinator at Minority Rights Group International. Woollard has additionally worked as a consultant advising governments on anti-corruption and governance reform, as a lecturer in political science, teaching and researching on the EU and international politics, and for the UK civil service.

Catherine Woollard, Avrupa Mülteci ve Sürgünler Konseyi (ECRE) Genel Sekreteri'dir. ECRE, Avrupa ülkelerinin ittifakına dayalı ve uluslararası koruma alanında çalışan yaklaşık 96 sivil toplum kuruluşunun üye olduğu bir ağıdır. Geçmişte Bağımsız Diplomatlar Grubu'nun Brüksel Ofis Direktörü olarak çalışan Woollard 2008-2014 yılları arasında çatışmanın önlenmesi ve barışın inşası üzerine çalışan sivil toplum kuruluşlarının oluşturduğu bir ağ olan Avrupa Barış İnşası İrtibat Bürosu'nun direktörü olarak görev yapmıştır. Conciliation Resources'da Siyaset, İletişim ve Karşılaştırmalı Öğrenme Birimi Direktörü, Transparency International'da Güneydoğu Avrupa ve Türkiye Kıdemli Program Koordinatörü, Minority Rights Group'da Avrupa ve Orta Asya Program Koordinatörü olarak görev yapmıştır. Hükümetlere yolsuzluk konusunda danışmanlık hizmeti vermiş, akademisyen olarak Birleşik Krallık'taki kamu kurumu çalışanlarına siyaset bilimi, AB üzerine eğitim ve araştırma ve uluslararası politika alanlarında dersler vermiştir.

COUNCIL OF EXPERTS UZMANLAR KURULU ÜYELERİ

Bertie Ahern

Bertie Ahern is the former Taoiseach (Prime Minister) of Ireland, a position to which he was elected following numerous Ministerial appointments as well as that of Deputy Prime Minister. A defining moment of Mr Ahern's three terms in office as Taoiseach was the successful negotiation of the Good Friday Agreement in April 1998. Mr Ahern held the Presidency of the European Council in 2004, presiding over the historic enlargement of the EU to 27 member states. Since leaving Government in 2008 Mr Ahern has dedicated his time to conflict resolution and is actively involved with many groups around the world. Current roles include Co-Chair of The Inter Action Council; Member of the Clinton Global Initiative; Member of the International Group dealing with the conflict in the Basque Country; Honorary Adjunct Professor of Mediation and Conflict Intervention in NUI Maynooth; Member of the Kennedy Institute of NUI Maynooth; Member of the Institute for Cultural Diplomacy, Berlin; Member of the Varkey Gems Foundation Advisory Board; Member of Crisis Management Initiative; Member of the World Economic Forum Agenda Council on Negotiation and Conflict Resolution; Member of the IMAN Foundation; Advisor to the Legislative Leadership Institute Academy of Foreign Affairs; Senior Advisor to the International Advisory Council to the Harvard International Negotiation Programme; and Director of Co-operation Ireland.

Tecrübeli bir siyasetçi olan Bertie Ahern bir dizi bakanlık görevinden sonra İrlanda Cumhuriyeti Başbakanı olarak görev yapmıştır. Bertie Ahern'in başbakanlık yaptığı dönemdeki en belirleyici gelişme 1998 yılının Nisan ayında Hayırlı Cuma Anlaşmasıyla sonuçlanan barış görüşmesi müzakerelerinin başlatılması olmuştur. Ahern, 2004 yılında Avrupa Konseyi başkanlığı görevini yürütürken Avrupa Birliği'nin üye ülke sayısının 27'ye çıktığı tarihsel süreçte payı olan en önemli isimlerden biri olmuştur. 2008 yılından aktif siyasetten çekilen Bertie Ahern o tarihten bu yana bütün zamanını çatışma çözümü çalışmalarına ayırmakta ve bu amaçla pek çok grupta temaslarda bulunmaktadır. Ahern'in hali hazırda sahip olduğu ünvanlar şunlardır: The Inter Action Council Eşbaşkanlığı, Clinton Küresel İnisyatifi Üyeliği, Bask Ülkesindeki Çatışma Üzerine Çalışma Yürüten Uluslararası Grup Üyeliği, İrlanda Ulusal Üniversitesi Arabuluculuk ve Çatışmaya Müdahale Bölümü Fahri Profesörlüğü, Berlin Kültürel Diplomasi Enstitüsü Üyeliği, Varkey Gems Vakfı Danışma Kurulu Üyeliği, Kriz İdaresi İnisyatifi Üyeliği, Dünya Ekonomik Forumu Müzakere ve Çatışma Çözümü Forumu Konsey Üyeliği, Harvard Uluslararası Müzakere Programı Uluslararası Danışmanlar Konseyi Başdanışmanı.

Dermot Ahern

Dermot Ahern is a former Irish Member of Parliament and Government Minister and was a key figure for more than 20 years in the Irish peace process, including in negotiations for the Good Friday Agreement and the St Andrews Agreement. He also has extensive experience at the EU Council level, including as a key negotiator and signatory to the Constitutional and Lisbon Treaties. In 2005, he was appointed by the then UN Secretary General Kofi Annan, to be a Special Envoy on the issue of UN Reform.

Geçmişte İrlanda Parlamentosu milletvekilliği ve kabinede bakanlık görevlerinde bulunan Dermot Ahern, 20 yıldan fazla bir süre İrlanda barış sürecinde anahtar bir rol oynamıştır ve bu süre içinde Belfast Anlaşması (Hayırlı Cuma Anlaşması) ve St. Andrews Anlaşması için yapılan müzakerelere dahil olmuştur. AB Konseyi seviyesinde de önemli tecrübeleri olan Ahern, AB Anayasası ve Lizbon Antlaşmaları sürecinde de önemli bir arabulucu ve imzacı olmuştur. 2005 yılında dönemin Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından BM Reformu konusunda özel temsilci olarak atanmıştır.

Prof. Dr. Aşkın Asan

Professor Dr. Aşkın Asan is an executive board member of the Maarif Foundation, a member of Turkey's Democracy Platform, and a faculty member at Istanbul Ticaret University. Elected as a Member of the Turkish Grand National Assembly from Ankara, Prof. Dr. Asan served as a vice president of the Parliamentary Assembly of the Mediterranean and was a member of the Turkish Delegation of the Parliamentary Union of the Organisation of the Islamic Conference during her time in parliamentary office. She is a former Deputy Minister of Family and Social Policies (2011-2014) and was Rector of Avrasya University in Trabzon between 2014-2017.

Maarif Vakfı Mütevelli Heyeti üyesi ve Türkiye Demokrasi Platformu kurucu üyesi olan Aşkın Asan, 23. Dönem'de Ankara Milletvekili olarak Parlamentoda görev yaptı. TBMM'de Akdeniz Parlamenter Asamblesi (APA) Türk Grubu Başkanı, Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Komisyonu ve İKÖPAB Türk Grubu Üyesi oldu. 2011-2014 Yılları arasında Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Bakan Yardımcısı görevini yürüttü. 2014-2017 yılları arasında Avrasya Üniversitesi'nin rektörlüğünü yapan Asan, şu an İstanbul Ticaret Üniversitesi öğretim üyesidir.

Prof. Dr. Mehmet Asutay

Professor Dr. Mehmet Asutay is a Professor of Middle Eastern and Islamic Political Economy & Finance at the Durham University Business School, UK. He researches, teaches and supervises research on Islamic political economy and finance, Middle Eastern economic development and finance, the political economy of the Middle East, including Turkish and Kurdish political economies. He is the Director of the Durham Centre for Islamic Economics and Finance and the Managing Editor of the Review of Islamic Economics, as well as Associate Editor of the American Journal of Islamic Social Science. He is the Honorary Treasurer of the BRISMES (British Society for Middle Eastern Studies); and of the IAIE (International Association for Islamic Economics).

Dr. Mehmet Asutay, İngiltere'deki Durham Üniversitesi'nin İşletme Fakültesi'nde Ortadoğu'nun İslami Siyasal Ekonomisi ve Finansı alanında profesör olarak görev yapmaktadır. Asutay Türk ve Kürt siyasal ekonomisi, İslami siyasal ekonomi, ve Ortadoğu'da siyasal ekonomi konularında dersler vermekte, araştırmalar yapmakta ve yapılan araştırmalara danışmanlık yapmaktadır.

Ali Bayramoğlu

Ali Bayramoğlu is a writer and political commentator. Since 1994, he has contributed as a columnist for a variety of newspapers. He is currently a columnist for Al-Monitor. He is a member of the former Wise Persons Committee in Turkey, established by then-Prime Minister Erdoğan.

Yazar ve siyaset yorumcusu olan Ali Bayramoğlu uzun yıllar günlük yayınlanan Yeni Şafak gazetesinde köşe yazarlığı yapmıştır. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde oluşturulan Akil İnsanlar Heyetinde yer almıştır. Bayramoğlu köşe yazılarına şu an Al-Monitor'de devam etmektedir.

Prof. Christine Bell

Professor Christine Bell is a legal expert based in Edinburgh, Scotland. She is Professor of Constitutional Law and Assistant Principal (Global Justice) at the University of Edinburgh, Co-director of the Global Justice Academy, and a member of the British Academy. She was chairperson of the Belfast-based human rights organization, the Committee on the Administration of Justice, from 1995-7, and a founder member of the Northern Ireland Human Rights Commission established under the terms of

the Belfast Agreement. In 1999 she was a member of the European Commission's Committee of Experts on Fundamental Rights. She is an expert on transitional justice, peace negotiations, constitutional law and human rights law. She regularly conducts training on these topics for diplomats, mediators and lawyers, has been involved as a legal advisor in a number of peace negotiations, and acted as an expert in transitional justice for the UN Secretary-General, the Office of the High Commissioner for Human Rights, and UNIFEM.

İskoçya'nın başkenti Edinburgh'ta faaliyet yürüten bir hukukçudur. Edinburgh Üniversitesinde Anayasa hukuku profesörü olarak ve aynı üniversite bünyesindeki Küresel Adalet Projesinde Müdür yardımcısı olarak görev yapmaktadır. İngiliz Akademisi üyesi de olan Bell, 1995-1997 yılları arasında Belfast merkezli İnsan Hakları örgütü Adalet İdaresi Komisyonu başkanı ve Belfast Anlaşması şartları çerçevesinde kurulan Kuzey İrlanda İnsan Hakları Komisyonu kurucu üyesi olarak görev yaptı. 1999'da ise Avrupa Komisyonu Temel Haklar Uzmanlar Komitesi üyeliğinde bulundu. Temel uzmanlık alanları Geçiş Dönemi Adaleti, Barış Müzakereleri, Anayasa Hukuku ve İnsan Hakları olan Prof. Bell, aynı zamanda bu konularda diplomat, arabulucu ve hukukçulara eğitim vermekte, BM Genel Sekreterliği, İnsan Hakları Yüksek Komiserliği Ofisi ve UNIFEM'in de dahil olduğu kurumlarda hukuk danışmanı olarak görev yapmaktadır.

Cengiz Çandar

Cengiz Çandar is currently a columnist for Al-Monitor, a widely respected online magazine that provides analysis on Turkey and the Middle East. He is a former war correspondent and an expert on the Middle East. He served as a special adviser to the former Turkish president, Turgut Ozal. Cengiz Çandar is a Distinguished Visiting Scholar at the Stockholm University Institute for Turkish Studies (SUITS).

Kıdemli bir gazeteci ve köşe yazarı olan Çandar uzun yıllar Radikal gazetesi için köşe yazarlığı yapmıştır. Al Monitor haber sitesinde köşe yazarlığı yapmaktadır. Ortadoğu konusunda önemli bir uzman olan Çandar, bir dönem savaş muhabiri olarak çalışmış ve Türkiye eski Cumhurbaşkanı merhum Turgut Özal'a özel danışmanlık yapmıştır.

Andy Carl

Andy Carl is an independent expert on conflict resolution and public participation in peace processes. He believes that building peace is not an act of charity but an act of justice. He co-founded and was Executive Director of Conciliation Resources. Previously, he was the first Programme Director with International Alert. He is currently an Honorary Fellow of Practice at the School of Law, University of Edinburgh. He serves as an adviser to a number of peacebuilding initiatives including the Inclusive Peace and Transition Initiative at the Graduate Institute in Geneva, the Legal Tools for Peace-Making Project in Cambridge, and the Oxford Research Group, London.

Andy Carl çatışma çözümü ve barış süreçlerine kamusal katılımın sağlanması üzerine çalışan bağımsız bir uzmandır. Barışın inşasının bir hayırseverlik faaliyetinden ziyade adaletin yerine getirilmesi çabası olduğuna inanan Carl, çatışma Çözümü alanında çalışan etkili kurumlardan biri olan Conciliation Resources'un kurucularından biridir. Bir dönem Uluslararası Uyarı (International Alert) isimli kurumda Program Direktörü olarak görev yapan Carl, halen Edinburgh Üniversitesi Hukuk Fakültesi bünyesinde Fahri Bilim Kurulu Üyesi olarak görev yapmaktadır. Barış inşası üzerine çalışan Cenevre Mezunlar İnsiyatifi bünyesindeki Barış ve Geçiş Dönemi İnsiyatifi, Cambridge'te yürütülen Barışın İnşası için Yasal Araçlar Projesi ve Londra'da faaliyet yürüten Oxford Araştırma Grubu gibi bir dizi kurum ve oluşuma danışmanlık yapmaya devam etmektedir.

Dr. Vahap Coşkun

Dr. Vahap Coşkun is a Professor of Law at University of Dicle in Diyarbakır where he also completed his bachelor's and master's degrees in law. Coşkun received his PhD from Ankara University Faculty of Law. He has written for Serbestiyet and Kurdistan24 online newspaper. He has published books on human rights, constitutional law, political theory and social peace. Coşkun was a member of the former Wise Persons Commission in Turkey (Central Anatolian Region).

Dr. Vahap Coşkun Diyarbakır'da, Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğretim üyesidir. Lisans ve lisansüstü eğitimini Dicle Üniversitesi'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi'nde Hukuk Doktoru tamamlamıştır. Serbestiyet ve Kurdistan 24 online gazetesinde makale yazan Coşkun, insan hakları, anayasa hukuku, siyasal teori ve toplumsal barış konulu kitaplar yayınlamıştır. Coşkun, Akil İnsanlar Komisyonu'nun İç Anadolu bölgesi üyesiydi.

Ayşegül Doğan

Ayşegül Doğan is a journalist who has conducted interviews, created news files and programmes for independent news platforms. She studied at the Faculty of Cultural Mediation and Communications at Metz University, and Paris School of Journalism. As a student, she worked at the Ankara bureau of Agence-France Presse (AFP), the Paris bureau of Courier International and at the Kurdish service of The Voice of America. She worked as a programme creator at Radyo Ekin, and as a translator-journalist for the Turkish edition of Le Monde Diplomatique. She was a lecturer at the Kurdology department of National Institute of Oriental Languages and Civilizations in Paris. She worked on political communications for a long time. From its establishment in 2011 to its closure in 2016, she worked as a programmes coordinator at IMC TV. She prepared and presented the programme “Gündem Müzakere” on the same channel.

Bağımsız haber platformlarına özel röportaj, haber dosyası ve programlar hazırlayan gazeteci Ayşegül Doğan; Metz Üniversitesi Medyasyon Kültürel ve İletişim Fakültesi'nin ardından eğitimine Paris Yüksek Gazetecilik Okulu'nda devam etti. Okul yıllarında, Fransız Haber Ajansı-AFP'nin Ankara, Courier International'ın Paris bürosunda ve Amerika'nın Sesi Kürtçe servisinde gazeteciliği deneyimledi. Radyo Ekin'de programcı, Le Monde Diplomatique Türkçe'de çevirmen gazeteci olarak çalıştı. Paris'te yaşadığı süre içinde Doğu Dilleri ve Medeniyetleri Enstitüsü Kürdoloji bölümünde okutmanlık yaptı. Uzunca bir süre siyaset iletişimi ile ilgilendi. 2011'de kurulan IMC TV 2016'da kapatılana dek; program koordinatörü olarak çalıştı. Aynı kanalda “Gündem Müzakere” programını hazırladı ve sundu. Halen ülkesindeki pek çok meslektaş gibi etik ilkelere bağlı; bağımsız bir gazeteci olarak çalışma arayış, istek ve heyecanını koruyor.

Prof. Dr. Fazıl Hüsnü Erdem

Dr. Fazıl Hüsnü Erdem is Professor of Constitutional Law and Head of the Department of Constitutional Law at Dicle University, Diyarbakır. In 2007, Erdem was a member of the commission which was established to draft a new constitution to replace the Constitution of 1982 which was introduced following the coup d'état of 1980. Erdem was a member of the Wise Persons Committee in Turkey, established by then Prime Minister Erdoğan, in the team that was responsible for the South-eastern Anatolia Region.

Fazıl Hüsnü Erdem Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Hukuku Anabilim Dalı Başkanıdır. 2007'de, 1980 darbesinin takiben yürürlüğe giren 1982 darbe anayasasını değiştirmek üzere kurulan yeni anayasa hazırlama komisyonunda yer almıştır. Erdem, 2013'de Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti tarafından Demokratik açılım ve çözüm süreci kapsamında oluşturulan Akil İnsanlar Heyeti üyesidir.

Prof. Dr. Salomón Lerner Febres

Professor Dr. Salomón Lerner Febres holds a PhD in Philosophy from Université Catholique de Louvain. He is Executive President of the Center for Democracy and Human Rights and Professor and Rector Emeritus of Pontifical Catholic University of Peru. He is former President of the Truth and Reconciliation Commission of Peru. Prof. Lerner has given many talks and speeches about the role and the nature of university, the problems of scholar research in higher education and about ethics and public culture. Furthermore, he has participated in numerous conferences in Peru and other countries about violence and pacification. In addition, he has been a speaker and panellist in multiple workshops and symposiums about the work and findings of the Truth and Reconciliation Commission of Peru. He has received several honorary doctorates as well as numerous recognitions and distinctions of governments and international human rights institutions.

Prof. Salomón felsefe alanındaki doktora eğitimini Belçika'daki Université Catholique de Louvain'de tamamlamıştır. Peru'daki Pontifical Catholic Üniversitesi'nin onursal rektörü sıfatını taşıyan Prof. Salomón Lerner Febres, aynı üniversite bünyesindeki Demokrasi ve İnsan Hakları Merkezi'nin de başkanlığını yapmaktadır. Peru Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu eski başkanıdır. Üniversitenin rolü ve doğası, akademik çalışmalarda karşılaşılan zorluklar, etik ve kamu kültürü konulu çok sayıda konuşma yapmış, şiddet ve pasifizm konusunda Peru başta olmak üzere pek çok ülkede yapılan konferanslara konuşmacı olarak katılmıştır.

Prof. Mervyn Frost

Professor Mervyn Frost teaches International Relations, and was former Head of the Department of War Studies, at King's College London, UK. He was previously Chair of Politics at the University of Natal, Durban, South Africa and was President of the South African Political Studies Association. He currently sits on the editorial boards of International Political Sociology and the Journal of International Political Theory, among others. He is an expert on human rights in international relations, humanitarian intervention, justice in world politics, democratising global governance, the just war tradition in an era of New Wars, and ethics in a globalising world.

Londra'daki King's College'in Savaş Çalışmaları bölümünün başkanlığını yapmaktadır. Daha önce Güney Afrika'nın Durban şehrindeki Natal Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi bölümünün başkanlığını yapmıştır. Güney Afrika Siyaset Çalışmaları Enstitüsü Başkanlığı görevinde de bulunan Profesör Frost, İnsan Hakları ve Uluslararası İlişkiler, İnsancıl Müdahale, Dünya Siyasetinde Adalet, Küresel Yönetimin Demokratikleştirilmesi, Yeni Savaşlar Döneminde Adil Savaş Geleneği ve Küreselleşen Dünyada Etik gibi konularda uzman bir isimdir.

Martin Griffiths

Martin Griffiths is a senior international mediator and currently the UN's Envoy to Yemen. From 1999 to 2010 he was the founding Director of the Centre for Humanitarian Dialogue in Geneva where he specialised in developing political dialogue between governments and insurgents in a range of countries across Asia, Africa and Europe. He is a co-founder of Inter Mediate, a London based NGO devoted to conflict resolution, and has worked for international organisations including UNICEF, Save the Children, Action Aid, and the European Institute of Peace. Griffiths has also worked in the British Diplomatic Service and for the UN, including as Director of the Department of Humanitarian Affairs (Geneva), Deputy to the Emergency Relief Coordinator (New York), Regional Humanitarian Coordinator for the Great Lakes, Regional Coordinator in the Balkans and Deputy Head of the Supervisory Mission in Syria (UNSMIS).

Üst düzeyde uluslararası bir arabulucu olan Martin Griffiths, uluslararası bir arabulucudur ve yakın zamanda BM Yemen Özel Temsilcisi olarak atanmıştır. Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarındaki çeşitli ülkelerde hükümetler ile isyancı gruplar arasında siyasi diyalog geliştirilmesi üzerine çalışan Cenevre'deki İnsani Diyalog Merkezi'nin (Centre for Humanitarian Dialogue) kurucu direktörü olan Martin Griffiths 1999-2010 yılları arasında bu görevi sürdürmüştür. Çatışma çözümü üzerine çalışan Londra merkezli Inter Mediate'in kurucuları arasında bulunan Griffiths, UNICEF, Save the Children ve Action Aid isimli uluslararası kurumlarda da görev yapmıştır. İngiltere Diplomasi Servisi'ndeki hizmetlerinin yanı sıra Birleşmiş Milletler bünyesinde Cenevre Ofisi'nde İnsani Faaliyetler Bölümü'nde yönetici, New York ofisinde Acil Yardım Koordinatörü yardımcılığı, Büyük Göller (Great Lakes) bölgesinde İnsani Yardım Koordinatörü, Balkanlarda BM Bölgesel Koordinatörü ve BM eski Genel Sekreteri Kofi Annan'ın BM ve Arap Birliği adına Suriye özel temsilciliği yaptığı dönemde kendisine baş danışmanlık yapmıştır.

Kezban Hatemi

Kezban Hatemi holds an LL.B. from Istanbul University and is registered with the Istanbul Bar Association. She has worked as a self employed lawyer, as well as Turkey's National Commission to UNESCO and a campaigner and advocate during the Bosnian War.

She was involved in drafting the Turkish Civil Code and Law of Foundations as well as in preparing the legal groundwork for the chapters on Religious Freedoms and Minorities and Community Foundations within the Framework Law of Harmonization prepared by Turkey in preparation for EU accession. She has published articles on women's, minority groups, children, animals and human rights

and the fight against drugs. She is a member of the former Wise Persons Committee in Turkey, established by then Prime Minister Erdoğan, and sits on the Board of Trustees of the Technical University and the Darulacaze Foundation.

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra İstanbul Barosuna kayıtlı olarak avukatlık yapmaya başlamıştır. Serbest avukatlık yapmanın yanı sıra UNESCO Türkiye Milli Komisyonu'nda hukukçu olarak görev yapmış, Bosna savaşı sırasında sürdürülen savaş karşıtı kampanyalarda aktif olarak yer almıştır. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik süreci gereği hazırlanan Uyum Yasaları Çerçeve Yasasının Dini Özgürlükler, Azınlıklar ve Vakıflar ile ilgili bölümlerine ilişkin hukuki çalışmalarda yer almış, Türk Ceza Kanunu ve Vakıflar Kanunu'nun taslaklarının hazırlanmasında görev almıştır. İnsan hakları, kadın hakları, azınlık hakları, çocuk hakları, hayvan hakları ve uyuşturucu ile mücadele konularında çok sayıda yazılı eseri vardır. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde oluşturulan Akil İnsanlar Heyetinde yer almıştır. Bunun yanı sıra İstanbul Üniversitesi ile Darulacaze Vakfı Mütevelli heyetlerinde görev yapmaktadır.

Dr. Edel Hughes

Dr. Edel Hughes is a Senior Lecturer in Law at Middlesex University. Prior to joining Middlesex University, Dr Hughes was a Senior Lecturer in Law at the University of East London and a Lecturer in Law and the University of Limerick. She was awarded an LL.M. and a PhD in International Human Rights Law from the National University of Ireland, Galway, in 2003 and 2009, respectively.

Her research interests are in the areas of international human rights law, public international law, and conflict transformation, with a regional interest in Turkey and the Middle East. She has published widely on these areas.

Dr. Edel Hughes, Middlesex Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde kıdemli öğretim üyesidir. Daha önce Doğu Londra Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Limerick Üniversitesi'nde görev yapan Hughes, doktorasını 2003-2009 yılları arasında İrlanda Ulusal Üniversitesi'nde Uluslararası İnsan Hakları Hukuku alanında tamamlamıştır. Hughes'un birçok yayınının da bulunduğu çalışma alanları içinde, Orta Doğu'yu ve Türkiye'yi de kapsayan şekilde, uluslararası insan hakları hukuku, uluslararası kamu hukuku ve çatışma çözümü yer almaktadır.

Kadir İnanır

Kadir İnanır was born in 1949 Fatsa, Ordu. He is an acclaimed actor and director, and has starred in well over a hundred films. He has won several awards for his work in Turkish cinema. He graduated from Marmara University Faculty of Communication. In 2013 he became a member of the Wise Persons Committee for the Mediterranean region.

Ünlü oyuncu ve yönetmen Kadir İnanır, 100'ü aşkın filmde rol almış ve Türk sinemasına katkılarında dolayı pek çok ödüle layık görüşmüştür. 1949 senesinde Ordu, Fatsa'da doğan İnanır, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-Televizyon Bölümünden mezun olmuştur. 2013 senesinde barış sürecini yönetmek amacıyla kurulan Akil İnsanlar Heyeti'ne Akdeniz Bölgesi temsilcisi olarak girmiştir.

Prof. Dr. Ahmet İnsel

Professor Ahmet İnsel is a former faculty member of Galatasaray University in Istanbul, Turkey and Paris 1 Panthéon Sorbonne University, France. He is Managing Editor of the Turkish editing house, İletişim, and member of the editorial board of monthly review, Birikim. He is a regular columnist at Cumhuriyet newspaper and an author who published several books and articles in both Turkish and French.

İletişim Yayınları Yayın Kurulu Koordinatörlüğünü yürüten Ahmet İnsel, Galatasaray Üniversitesi ve Paris 1 Panthéon-Sorbonne Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmıştır. Birikim Dergisi yayın kolektifi üyesi ve Cumhuriyet Gazetesinde köşe yazarıdır. Türkçe ve Fransızca olmak üzere çok sayıda kitabı ve makalesi bulunmaktadır.

Avila Kilmurray

Avila Kilmurray is a founding member of the Northern Ireland Women's Coalition. She was part of the Coalition's negotiating team for the Good Friday Agreement and has written extensively on community action, the women's movement and conflict transformation. She serves as an adviser on the Ireland Committee of the Joseph Rowntree Charitable Trust as well as a board member of Conciliation Resources (UK) and the Institute for British Irish Studies. She was the first Women's Officer for the Transport & General Workers Union for Ireland (1990-1994) and from 1994-2014 she was Director of the Community Foundation for Northern Ireland, managing EU PEACE funding for the re-integration of political ex-prisoners

Amsterdam Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde misafir Profesör olarak görev yapmaktadır. Sri Lanka devlet başkanına barış süreci için danışmanlık yapmıştır. Danışmanlık görevini hala sürdürmektedir. Uzmanlık alanları arasında çatışma, çokkültürlülük, demokrasi gibi konular bulunan Prof. Ram Manikkalingam, Sri Lanka'daki Laksham Kadirgamar Stratejik Çalışmalar ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsü'nün kurucu üyesi ve yönetim kurulu üyesidir.

in Northern Ireland as well as support for community-based peace building. She is a recipient of the Raymond Georis Prize for Innovative Philanthropy through the European Foundation Centre. Kilmurray is working as a consultant with The Social Change Initiative to support work with the Migrant Learning Exchange Programme and learning on peace building.

Avila Kilmurray, Kuzey İrlanda Kadın Koalisyonu'nun kurucusudur ve bu siyasi partinin temsilcilerinden biri olarak Hayırlı Cuma Anlaşması müzakerelerine katılmıştır. Toplumsal tepki, kadın hareketi ve çatışmanın dönüşümü gibi konularda çok sayıda yazılı eseri vardır. Birleşik Krallık ve İrlanda'da aralarında Conciliation Resources (Uzlaşma Kaynakları), the Global Fund for Community Foundations (Toplumsal Vakıflar için Kürsel Fon), Conflict Resolution Services Ireland (İrlanda Çatışma Çözümü Hizmetleri) ve the Institute for British Irish Studies (Britanya ve İrlanda çalışmaları Enstitüsü) isimli kurumlarda yönetim kurulu üyesi olarak görev yapmaktadır. 1990-94 yılları arasında Ulaşım ve Genel İşçiler Sendikası'nda Kadınlardan Sorumlu Yönetici olarak çalışmış ve bu görevi yerine getiren ilk kadın olmuştur. 1994-2014 yılları arasında Kuzey İrlanda Toplum Vakfı'nın direktörlüğünü yapmış ve bu görevi sırasında eski siyasi mahkumların yeniden entegrasyonu ile barışın toplumsal zeminde yeniden inşasına dair Avrupa Birliği fonlarının idaresini yürütmüştür. Avrupa Vakıflar Merkezi tarafından verilen Yenilikçi Hayırseverler Raymond Georis Ödülü'nün de sahibidir.

Prof. Ram Manikkalingam

Professor Ram Manikkalingam is founder and director of the Dialogue Advisory Group, an independent organisation that facilitates political dialogue to reduce violence. He is a member of the Special Presidential Task Force on Reconciliation in Sri Lanka and teaches politics at the University of Amsterdam. Previously, he was a Senior Advisor on the Sri Lankan peace process to then President Kumaratunga.

He has served as an advisor with Ambassador rank at the Sri Lanka Mission to the United Nations in New York and prior to that he was an advisor on International Security to the Rockefeller Foundation. He is an expert on issues pertaining to conflict, multiculturalism and democracy, and has authored multiple works on these topics. He is a founding board member of the Laksham Kadirgamar Institute for Strategic Studies and International Relations, Colombo, Sri Lanka.

Amsterdam Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde misafir Profesör olarak görev yapmaktadır. Sri Lanka devlet başkanına barış süreci için danışmanlık yapmıştır. Danışmanlık görevini hala sürdürmektedir. Uzmanlık alanları arasında çatışma, çokkültürlülük, demokrasi gibi konular bulunan Prof. Ram Manikkalingam, Sri Lanka'daki Laksham Kadirgamar Stratejik Çalışmalar ve Uluslararası İlişkiler Enstitüsü'nün kurucu üyesi ve yönetim kurulu üyesidir.

Bejan Matur

Bejan Matur is a renowned Turkey-based author and poet. She has published ten works of poetry and prose. In her writing she focuses mainly on Kurdish politics, the Armenian issue, minority issues, prison literature and women's rights. She has won several literary prizes and her work has been translated into over 28 languages. She was formerly Director of the Diyarbakır Cultural Art Foundation (DKSV). She is a columnist for the Daily Zaman, and occasionally for the English version, Today's Zaman.

Türkiye'nin önde gelen şair ve yazarlarından biridir. Şiir ve gazetecilik alanında yayımlanmış 10 kitabı bulunmaktadır. 2012 yılının başına kadar yazdığı düzenli köşe yazılarında Kürt siyaseti, Ermeni sorunu, gündelik siyaset, azınlık sorunları, cezaevi yazıları ve kadın sorunu gibi konuları işlemiştir. Yapıtları 28 değişik dile çevrilen Matur, çok sayıda edebiyat ödülü sahibidir. Diyarbakır Kültür ve Sanat Vakfı Kurucu Başkanlığı görevinde bulunmuştur.

Prof. Monica McWilliams

Professor Monica McWilliams teaches in the Transitional Justice Institute at Ulster University in Northern Ireland. She currently serves on a three-person panel established by the Northern Ireland government to make recommendations on the disbandment of paramilitary organisations in Northern Ireland. During the Northern Ireland peace process, Prof. McWilliams co-founded the Northern Ireland Women's Coalition political party and was elected as a delegate to the Multi-Party Peace Negotiations, which took place in 1996 to 1998. She was also elected to serve as a member of the Northern Ireland Legislative Assembly from 1998 to 2003. Prof. McWilliams is a signatory of the Belfast/Good Friday Agreement and has chaired the Implementation Committee on Human Rights on behalf of the British and Irish governments. For her role in delivering the peace agreement in Northern Ireland, Prof. McWilliams was one recipient of the John F. Kennedy Leadership and Courage Award.

Prof. Monica McWilliams, Ulster Üniversitesi'ndeki Geçiş Dönemi Adaleti Enstitüsü'ne bağlı Kadın Çalışmaları Bölümü'nde öğretim üyesidir. 2005- 2011 yılları arasında Kuzey İrlanda İnsan Hakları Komisyonu Komiseri olarak Kuzey İrlanda Haklar Beyannamesi için tavsiyeler hazırlamaktan sorumlu olarak görev yapmıştır. Kuzey İrlanda Kadın Koalisyonu'nun kurucularından olan Prof. McWilliams 1998 yılında Belfast (Hayırlı Cuma) Barış Anlaşması'nın imzalanmasıyla sonuçlanan Çok Partili Barış Görüşmeleri'nde yer almıştır.

Hanne Melfald

Hanne Melfald worked with the Norwegian Ministry of Foreign Affairs for eight years including as the Senior Adviser to the Secretariat of the Foreign Minister of Norway before she became a Project Manager in HD's Eurasia office in 2015. She previously worked for the United Nations for six years including two years with the United Nations Assistance Mission in Afghanistan as Special Assistant to the Special Representative of the Secretary-General. She has also worked for the United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs in Nepal and Geneva, as well as for the Norwegian Refugee Council and the Norwegian Directorate of Immigration. Melfald has a degree in International Relations from the University of Bergen and the University of California, Santa Barbara, as well as a Master's degree in Political Science from the University of Oslo.

Hanne Melfald, başkanışmanlık dahil olmak üzere 8 yıl boyunca Norveç Dışişleri Bakanlığı bünyesinde çeşitli görevlerde bulunmuş, 2015 yılından itibaren İnsani Diyalog için Merkez isimli kurumun Avrasya biriminde Proje Müdürü olarak çalışmaya başlamıştır. Geçmişte Birleşmiş Milletler bünyesinde görev almış, bu görevi sırasında 2 yıl boyunca Birleşmiş Milletler'in Afganistan Yardım Misyonunda BM Genel Sekreteri Özel Temsilcisi olarak görev yapmıştır. Ayrıca Birleşmiş Milletler Cenevre Yerleşkesi bünyesinde bulunan Nepal İnsani Yardım Koordinasyon Ofisinde de görev almıştır. Bir dönem Norveç Sığınmacılar Konseyi ve Norveç Göçmenlik İşleri Müdürlüğünde çalışan Hanna Melfald Norveç'in Bergen ve ABD'nin Kaliforniya Üniversitelerinde aldığı Uluslararası İlişkiler eğitimini Oslo Üniversitesinde aldığı Siyaset Bilimi yüksek lisans eğitimiyle tamamlamıştır.

Roelf Meyer

Meyer is currently a consultant on international peace processes having advised parties in Northern Ireland, Sri Lanka, Rwanda, Burundi, Iraq, Kosovo, the Basque Region, Guyana, Bolivia, Kenya, Madagascar, and South Sudan. Meyer's experience in international peace processes stems from his involvement in the settlement of the South African conflict in which he was the government's chief negotiator in constitutional negotiations with the ANC's chief negotiator and current South African President, Cyril Ramaphosa. Negotiating the end of apartheid and paving the way for South Africa's first democratic elections in 1994, Meyer continued his post as Minister of Constitutional Affairs in the Cabinet of the new President, Nelson Mandela. Meyer retired as a Member of Parliament and as the Gauteng leader of the National Party in 1996 and co-founded the United Democratic Movement (UDM) political party the following year. Retiring from politics in 2000, Meyer has

since held a number of international positions, including membership of the Strategy Committee of the Project on Justice in Times of Transition at Harvard University.

Roelf Meyer, Güney Afrika'daki barış sürecinde iktidar partisi Ulusal Parti adına başmüzakereci olarak görev yapmıştır. O dönem Afrika Ulusal Kongresi (ANC) adına başmüzakereci olarak görev yapan ve şu an Güney Afrika devlet başkanı olan Cyril Ramaphosa ile birlikte yürüttüğü müzakereler sonrasında Güney Afrika'daki ırkçı apartheid rejim sona erdirilmiş ve 1994 yılında ülkedeki ilk özgür seçimlerin yapılması sağlanmıştır. Yapılan seçim sonrası yeni devlet başkanı seçilen Nelson Mandela kurduğu ilk hükümette Roelf Meyer'e Anayasal İlişkilerden Sorumlu Bakan olarak görev vermiştir. Roelf Meyer 2011-2014 yılları arasında Güney Afrika Savunma Değerlendirme Komitesine başkanlık yapmış, aynı zamanda aktif olan bazı barış süreçlerine dahil olarak Kuzey İrlanda, Sri Lanka, Ruanda, Burundi, Irak, Kosova, Bask Bölgesi, Guyana, Bolivya, Kenya, Madagaskar ve Güney Sudan'da çatışan taraflara danışmanlık yapmıştır.

Mark Muller QC

Mark Muller, QC, is a senior advocate at Doughty Street Chambers (London) and the Scottish Faculty of Advocates (Edinburgh) where he specialises in public international law and human rights. Muller is also currently on the UN Department of Political Affairs

Standby Team of Mediation Experts and is the UN Special Envoy to Syria in the Syrian peace talks. He has many years' experience of advising numerous international bodies, such as Humanitarian Dialogue (Geneva) and Inter-Mediate (London) on conflict resolution, mediation, confidence-building, ceasefires, power-sharing, humanitarian law, constitution-making and dialogue processes. Muller also co-founded Beyond Borders and the Delfina Foundation.

Mark Muller Londra merkezli Doughty Street Chambers Hukuk Bürosu'na ve Edinburgh'daki İskoç Avukatlar Birliği'ne bağlı olarak çalışan tecrübeli bir hukukçudur. Uluslararası kamu hukuku ve insan hakları hukuku alanında uzman olan Muller, Afganistan, Libya, Irak ve Suriye gibi çeşitli çatışma alanlarında uzun seneler çatışma çözümü, arabuluculuk, çatışmasızlık ve iktidar paylaşımı konusunda danışmanlık hizmeti vermiştir. 2005'den bu yana İnsani Diyalog için Merkez (Centre for Humanitarian Dialogue), Çatışma Ötesi (Beyond Borders) ve Inter Mediate (Arabulucu) isimli kurumlara kıdemli danışmanlık yapmaktadır. Harvard Hukuk Fakültesi üyesi olan Muller bir dönem İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komisyonu başkanlığı ve Barolar Konseyi Hukukun Üstünlüğü Birimi başkanlığı görevlerini de yürütmüştür. Kültürel diyalog yoluyla barışı ve uluslararası anlayışı teşvik etme amacıyla İskoçya'da kurulan Sınırlar Ötesi (Beyond Borders) isimli oluşumun kurucusu olan Muller halen BM Siyasal İlişkiler Birimi bünyesindeki Arabulucular Destek Ekibinde Kıdemli Arabuluculuk Uzmanı olarak görev yapmaktadır.

Avni Özgürel

Mehmet Avni Özgürel is a Turkish journalist, author and screenwriter. Having worked in several newspapers such as Daily Sabah and Radikal, Özgürel is currently the editor in chief of the daily Yeni Birlik and a TV programmer at TRT Haber. He is the screenwriter of the 2007 Turkish film, Zincirbozan, on the 1980 Turkish coup d'état, Sultan Avrupa'da (2009), on Sultan Abdülaziz's 1867 trip to Europe; and Mahpeyker (2010): Kösem Sultan, on Kösem Sultan. He is also the screenwriter and producer of 2014 Turkish film, Darbe (Coup), on the February 07, 2012 Turkish intelligence crisis. In 2013 he was appointed a member of the Wise Persons Committee in Turkey established by then Prime Minister Erdoğan.

Gazeteci-yazar Avni Özgürel, uzun yıllar Milliyet, Akşam, Sabah ve Radikal gibi çeşitli gazetelerde haber müdürlüğü ve köşe yazarlığı yaptı. 2013 yılında Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti tarafından Demokratik açılım ve çözüm süreci kapsamında oluşturulan Akil İnsanlar Heyeti üyesidir. 1980 darbesini konu eden belgesel film Zincirbozan (2007), Sultan Abdülaziz'in 1867'de Avrupa'ya yaptığı yolculuğu konu eden Sultan Avrupa'da (2009), Mahpeyker: Kösem Sultan (2010) ve 7 Şubat Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) operasyonunun anlatıldığı "Darbe" filmleri senaristliğini ve yapımcılığını üstlendiği projeler arasındadır. Özgürel, şu anda Yeni Birlik gazetesinin sahibi ve genel yayın yönetmenidir. Ayrıca TRT Haber'de program yapmaktadır.

Prof. John Packer

Professor John Packer is Associate Professor of Law and Director of the Human Rights Research and Education Centre (HRREC) at the University of Ottawa in Canada. Prof. Packer has worked for inter-governmental organisations for over 20 years, including in Geneva for the UN High Commissioner for Refugees, the International Labour Organisation, and for the UN High Commissioner for Human Rights. From 1995 to 2004, Prof. Packer served as Senior Legal Adviser and then the first Director of the Office of the OSCE High Commissioner on National Minorities in The Hague. In 2012 – 2014, Prof. Packer was a Constitutions and Process Design Expert on the United Nation's Standby Team of Mediation Experts attached to the Department of Political Affairs, advising in numerous peace processes and political transitions around the world focusing on conflict prevention and resolution, diversity management, constitutional and legal reform, and the protection of human rights.

Dr. John Packer Kanada'da Ottawa Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde doçent ve İnsan Hakları Araştırma ve Eğitim Merkezi (Human Rights Research and Education Centre) müdürüdür. 20 yıl boyunca Packer BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, Ulus-

lararası Çalışma Örgütü ve BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği gibi Cenevre'de bulunan hükümetler arası örgütlerde çalışmıştır. 1995'ten 2004'e kadar Lahey'de Packer Kıdemli Hukuk Danışmanı, ardından da Ulusal Azınlıklar Yüksek Komiserliği birinci müdürü olarak görev almıştır. 2012-2014 yıllarında Packer BM Arabuluculuk Uzmanlar Ekibi siyasi ilişkiler biriminde Anayasa ve Süreçlerin Tasarımı Uzmanı olarak yer aldı. Dünyadaki birçok barış süreci ve siyasi geçişler konusunda danışmanlık yapan Pecker, çatışma önleme ve çözümü, çeşitlilik yönetimi, anayasa ve hukuk reformları ve insan hakları korumasına odaklanmıştır.

Jonathan Powell

Jonathan Powell is the founder and CEO of Inter Mediate, an NGO devoted to conflict resolution around the world. In 2014, Powell was appointed by former Prime Minister David Cameron to be the UK's Special Envoy to Libya. He also served as Tony Blair's Chief of Staff in opposition from 1995 to 1997 and again as his Chief of Staff in Downing Street from 1997 to 2007. Prior to his involvement in British politics, Powell was the British Government's chief negotiator on Northern Ireland from 1997 to 2007 and played a key part in leading the peace negotiations and its implementation.

Ortadoğu, Latin Amerika ve Asya'da yaşanan çatışmaların çözümü üzerine çalışan ve devletten bağımsız arabuluculuk kurumu olan Birleşik Krallık merkezli Inter Mediate'in kurucusudur ve İcra Kurulu Başkanıdır. 2014 yılında Birleşik Krallık Başbakanı David Cameron tarafından Libya konusunda Özel Temsilci olarak atanmıştır. 1995-2007 yılları arasında Birleşik Krallık eski Başbakanı Tony Blair kabinesinde Başbakanlık Personel Daire Başkanlığı görevinde bulunmuş, 1997 yılından itibaren Kuzey İrlanda sorununun çözümü için yapılan görüşmelere Britanya adına başmüzakereci olarak katılmıştır. 1978-79 yılları arasında BBC ve Granada TV için gazeteci olarak çalışmış, 1979-1994 yılları arasında ise Britanya adına diplomatlık yapmıştır.

Sir Kieran Prendergast

Sir Kieran Prendergast is a former British diplomat who served as the Under-Secretary General for Political Affairs at the United Nations from 1997 to 2005 and as High Commissioner to Kenya from 1992 to 1995 and to Zimbabwe from 1989 to 1992. During his time at the UN, Prendergast stressed the human rights violations and ethnic cleansing that occurred during the War in Darfur and was involved in the 2004 Cyprus reunification negotiations. Since his retirement from the UN, he has conducted research at the Belfer Center for Science and International Affairs

(United States) and is a member of the Advisory Council of Independent Diplomats (United States). Prendergast also holds a number of positions, including Chairman of the Anglo-Turkish Society, a Trustee of the Beit Trust, and Senior Adviser at the Centre for Humanitarian Dialogue.

Birleşik Krallık Dışişleri Bakanlığı bünyesinde aralarında Kıbrıs, Türkiye, İsrail, Hollanda, Kenya ve ABD'de diplomat olarak çalışmıştır. Birleşik Krallık Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bürosu'nun (Foreign and Commonwealth Office) Güney Afrika'daki Apartheid rejimi ve Namibya konularıyla ilgilenen birimine başkanlık etmiştir. Bir dönem BM Siyasal İlişkiler Biriminde Müsteşar olarak çalışmış, BM Genel Sekreteri'nin Barış ve Güvenlik konulu yönetim kurulu toplantılarının düzenleyiciliğini yapmış, Afganistan, Burundi, Kıbrıs, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Doğu Timor gibi bölgelerde barış çabalarına dahil olmuştur.

Rajesh Rai

Rajesh Rai was called to the Bar in 1993 with his areas of expertise including human rights law, immigration and asylum law, and public law. He has been treasurer of IMCB Chambers (London) since 2015 and has also been a Director of an AIM-listed investment company where he led their renewable energy portfolio. Rai is a frequent lecturer on a wide variety of legal issues, including immigration and asylum law and freedom of expression (Bar of Armenia), minority linguistic rights (European Parliament), and women's and children's rights in areas of conflict (cross-border conference to NGOs working in Kurdish regions). He is also Founder Director of HIC, a community centred NGO based in Cameroon.

1993 yılında İngiltere ve Galler Barosu'na kaydolmuştur. İnsan Hakları Hukuku, Göçmenlik ve Sığınma Hakkı hukuku ile Kamu Hukuku temel uzmanlık alanlarıdır. Kamerun'daki HIC isimli sivil toplum örgütü ile Uganda'daki Human Energy isimli şirketin kurucusudur. Bir dönem The Joint Council for the Welfare of Immigrants - JCWI - (Göçmenlerin Refahı için Ortak Konsey) direktörlüğünü yapmıştır. Başta İngiltere ve Galler Barosu İnsan Hakları Komisyonu adına olmak üzere uluslararası alanda özellikle Avrupa, Asya, Afrika, ABD ve Hindistan'da çok çeşitli hukuki konular üzerine seminerler ve dersler vermiştir.

Sir David Reddaway

Sir David Reddaway is a retired British diplomat currently serving as Chief Executive and Clerk of the Goldsmiths' Company in London. During his previous career in the Foreign and Commonwealth Office, he served as Ambassador to Turkey (2009-2014), Ambassador to Ireland (2006-2009), High Commissioner to Canada (2003-2006), UK Special Representative for Afghanistan (2002), and Charge d'Affaires in Iran (1990-1993). His other assignments were to Argentina, India, Spain, and Iran, where he was first posted during the Iranian Revolution.

Halen çeşitli özel şirket ve üniversitelere danışman, yönetim kurulu üyesi ve konsültasyon uzmanı olarak hizmet etmektedir. 2016 yılının Ocak ayından bu yana Londra Üniversitesi bünyesindeki Goldsmith Koleji'nde Konsey üyesi ve Goldsmith şirketinde yönetici katip olarak görev yapmaya başlamıştır. Bir dönem Birleşik Krallık adına Türkiye ve İrlanda Cumhuriyeti Büyükelçisi olarak görev yapan Reddaway bu görevinden önce Birleşik Krallık adına Kanada'da Yüksek Misyon Temsilcisi, Afganistan'da Özel Temsilci, İran'da ise Diplomatik temsilci olarak görev yapmıştır. Bu görevlerinin yanı sıra İspanya, Arjantin, ve Hindistan'da diplomatik görevler üstlenmiştir.

Prof. Naomi Roht-Arriaza

Professor Naomi Roht-Arriaza is a Distinguished Professor of Law at the Hastings College of Law, University of California (San Francisco) and is renowned globally for her expertise in transitional justice, international human rights law, and international humanitarian law. She has extensive knowledge of, and experience in, post-conflict procedures in Latin America and Africa. Roht-Arriaza has contributed to the defence of human rights through legal and social counselling, her position as academic chair, and her published academic works.

Prof. Naomi Roht-Arriaza Amerika Birleşik Devletleri'nin San Francisco şehrindeki UC Hastings College of the Law isimli Hukuk okulunda öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. Geçiş Dönemi Adaleti, İnsan Hakları İhlalleri, Uluslararası Ceza Hukuku ve Küresel Çevre Sorunları gibi konular uzmanlık alanına girmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Ufuk Uras

Mehmet Ufuk Uras is a co-founder and member of social liberal Greens and the Left Party of the Future, founded as a merger of the Greens and the Equality and Democracy Party. He was previously a former leader of the now-defunct University Lecturers' Union (Öğretim Elemanları Sendikası) and was elected the chairman of Freedom and Solidarity Party in 1996. Ufuk resigned from the leadership after the 2002 general election. Ufuk ran a successful campaign as a "common candidate of the Left", standing on the independents' ticket, backed by Kurdish-based Democratic Society Party and several left-wing, environmentalist and pro-peace groups in the 2007 general election. He resigned from the Freedom and Solidarity Party on 19 June 2009. After the Democratic Society Party was dissolved in December 2009, he joined forces with the remaining Kurdish MPs in the Peace and Democracy Party group. On 25 November 2012, he became a co-founder and member of social liberal Greens and the Left Party of the Future, founded as a merger of the Greens and the Equality and Democracy Party. Ufuk is a member of the Dialogue Group and is the writer of several books on Turkish politics.

Prof. Dr. Mehmet Ufuk Uras İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde lisans, yüksek lisans ve doktora öğrenimini tamamladıktan sonra, milletvekili seçilene kadar İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yardımcı doçent doktor olarak görev yapmıştır. 22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde İstanbul 1. Bölge'den bağımsız milletvekili adayı olmuştur. Seçimlerin sonucunda %3,85 oranıyla yani 81.486 oy alarak İstanbul 1. Bölge'den bağımsız milletvekili olarak 23. dönem meclisine girmiştir. Seçimler öncesinde liderliğinden ayrıldığı Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) Genel başkanlığına 11 Şubat 2008'de yapılan 5. Olağan Kongresi'ni takiben geri dönmüştür. 17 Haziran 2009 tarihinde, partinin dar grupçu bir anlayışa kaydığı düşüncesi ve sol siyasetin daha geniş bir yelpazeye ulaşması iddiasıyla bir grup arkadaşıyla Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nden istifa etmiştir. ÖDP'den ayrılışıyla birlikte Eşitlik ve Demokrasi Partisi kuruluş sürecine katılmıştır. DTP'nin 19 kişiye düşüp grupsuz kalmasından sonra, Kürt sorununun parlamentoda çözülmesi gerektiğini savunarak Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) grubuna katılmıştır. Ufuk Uras, seçim sürecinde, kuruluş çağrısını yaptığı Eşitlik ve Demokrasi Partisi'ne üye olmuştur. 25 Kasım 2012'de kurulan Yeşiller ve Sol Gelecek Partisinin kurucularındandır ve aynı zamanda PM üyesidir. Uras'ın çok sayıda yayını arasında "ÖDP Söyleşileri", "İdeolojilerin Sonu mu?" (Marksist Araştırmaları Destek Ödülü), "Sezgiciliğin Sonu mu?", "Başka Bir Siyaset Mümkün", "Kurtuluş Savaşında Sol", "Siyaset Yazıları" ve "Alternatif Siyaset Arayışları" "Sokaktan Parlamento'ya" "Söz Meclisten Dışarı" ve "Meclis Notları" adlı kitapları da bulunmaktadır.

Prof. Dr. Sevtap Yokuş

Professor Dr Sevtap Yokuş is a Law Faculty Member at İstanbul Altınbaş University in the Department of Constitutional Law. She holds a PhD in Public Law from the Faculty of Law, İstanbul University, awarded in 1995 for her thesis which assessed the state of emergency regime in Turkey with reference to the European Convention on Human Rights. She is a widely published expert in the areas of Constitutional Law and Human Rights and has multiple years' experience of working as a university lecturer at undergraduate, postgraduate and doctoral level. She also has experience of working as a lawyer in the European Court of Human Rights.

Prof. Dr. Sevtap Yokuş İstanbul Altınbaş Üniversitesi Anayasa Hukuku Anabilim Dalı öğretim üyesidir. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku Doktora Programı bünyesinde başladığı doktorasını "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türkiye'de Olağanüstü Hal Rejimine Etkisi" başlıklı tezle 1995 yılında tamamlamıştır. Akademik görevi sırasında lisans, yüksek lisans ve doktora aşamasında dersler veren Prof. Dr. Yokuş özellikle Anayasa Hukuku ve İnsan hakları Hukuk alanında uzmanlaşmıştır. Ayrıca Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuruda pratik avukatlık deneyimi de bulunmaktadır.

Oral Çalışlar

Oral Çalışlar completed his studies at the Ankara University Faculty of Political Sciences. Was President of the Club of Socialist Thought at the university, as well as Secretary-General of the Ankara University Student Union. Wrote for Türk Solu journal which was launched in 1967 and for the Aydınlık journal which was launched in 1968. Was member of the editorial board of Aydınlık journal. Was arrested after the 12th of March 1971 military coup. Remained imprisoned for three years until the Amnesty law adopted in 1974. Was Editor in Chief for the Aydınlık daily newspaper launched in 1978. Was arrested again after the 12th of September 1980 military coup and released in August 1988 after four years in prison. Lived in Hamburg between 1990 and 1992 upon the invitation of the Senate of Hamburg. Worked for Cumhuriyet daily between 1992 and 2008. Broadcast television programmes on different channels, including TRT, 24TV, 360, and SKYTÜRK. Transferred from Cumhuriyet daily to Radikal daily in 2008. Between 2004-2007, he was in board of Turkish Journalists Association. He has a permanent press card. Became Editor in Chief for Taraf daily in 2013. Was part of the Wise People Committee in the same year. Later had to leave Taraf daily alongside Halil Berktaş, Alper Görmüş, Vahap Coşkun, Erol Katırcıoğlu, Mithat Sancar, and Yıldırım Oğur, among others,

after the intervention of the Gülen Congregation. Returned to Radikal daily. Started writing for Posta daily after 2016, when Radikal was discontinued. Continues work as a commentator on TV news channels. Has 20 published books, including The Leaders' Prison, Hz. Ali, Mamak Prison from the 12th of March to 12th of September, The Kurdish Issue with Öcalan and Burakay, My 68 Memoirs, The Alevis, When Deniz and Friends Were Executed, My Childhood in Tarsus, The History of Gulenism. Recipient of a large number of journalism and research awards. Married (1976) to author and journalist İpek Çalışlar. Father of author Reşat Çalışlar.

Oral Çalışlar Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde eğitimini tamamladı. Üniversitede Sosyalist Fikir Kulübü başkanlığını ve Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği genel sekreterliğini yaptı. 1967'de kurulan Türk Solu ve 1967'de kurulan Aydınlık dergileri için yazdı. Ayrıca Aydınlık dergisinin yayın kurulu üyesiydi. 12 Mart 1971 darbesinden sonra tutuklandı ve 1974'te af yasası çıkana kadar üç yıl cezaevinde kaldı. 1978 yılında çıkan Aydınlık Gazetesi'nin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında tekrardan tutuklandı ve dört yıl cezaevinde kaldıktan sonra Ağustos 1988'de tahliye edildi. Hamburg Senato'sunun daveti üzerine gittiği Hamburg'da 1990-1992 yılları arasında yaşadı. 1992 ve 2008 yılları arasında Cumhuriyet Gazetesi'nde çalıştı. TRT, 24TV, 360 ve SKYTÜRK de dâhil olmak üzere çeşitli kanallarda televizyon programı yaptı. 2008 yılında Cumhuriyet'ten Radikal Gazetesi'ne geçiş yaptı. 2004-2007 yılları arasında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu'ndaydı. Kendisinin sürekli basın kartı bulunmaktadır. 2013 yılında Taraf Gazetesi Yazı İşleri Müdürü oldu. Aynı yıl Âkil İnsanlar Heyeti'nde yer aldı. Daha sonra, Gülen Cemaati'nin müdahalesi sonucunda, Halil Berktaş, Alper Görmüş, Vahap Coşkun, Erol Katırcıoğlu, Mithat Sancar, Yıldırım Oğur ve diğerleriyle birlikte Taraf'tan ayrıldı. Radikal'e geri dönüş yaptı. Radikal Gazetesi kapandıktan sonra, 2016 yılında Posta Gazetesi için yazmaya başladı. Televizyon programlarına siyaset yorumcusu olarak katılmaya devam etmektedir. 20 kitap yayınlamıştır. Bunların arasında 'Liderler Hapishanesi', 'Hz. Ali', 'Mamak Askeri Cezaevi', 'Öcalan ve Burakay'la Kürt Sorunu', '68 Anılarım', 'Aleviler', 'Denizler İdama Giderken', 'Çocukluğumun Tarsus'u' ve 'Fe-tullahçılığın Tarihi' de bulunmaktadır. Gazetecilik ve araştırma alanlarında birçok ödüle sahiptir. 1976'dan beri yazar ve gazeteci İpek Çalışlar ile evlidir. Yazar Reşat Çalışlar'ın babasıdır.

David Gorman, Director, Eurasia,

David has more than 25 years of experience in the field of peace-making. He started his career in the Middle East and he went on to work for international organisations on a wide range of conflicts around the world. David has been based in the Philippines, Indonesia, Liberia, Bosnia as well as the West Bank and Gaza and has been working in Eurasia for the last several years. He graduated from the London School of Economics, was featured in the award winning film 'Miles and War' as well as several publications and has published several articles on mediation.

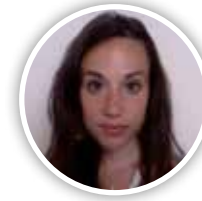
David'in barış inşası alanında 25 yıldan fazla deneyimi bulunmaktadır. David kariyerine Orta Doğu'da başladı ve daha sonra uluslararası kurumlarda, dünyanın çeşitli yerlerinde olan çatışmalar üzerinde çalıştı. Kendisi Filipinler, Endonezya, Liberya, Bosna, Batı Şeria ve Gazze'de bulundu. Son birkaç yıldır da Avrasya bölgesinde çalışmaktadır. David London School of Economics'den mezun oldu, ödüllü 'Miles and War' filminde ve çeşitli yayınlarda yer aldı ve arabuluculukla ilgili çeşitli makaleler yayımladı.

Vegard Ellefsen

Vegard is a Norwegian diplomat who retired 31 August 2019 from the foreign service when he left his last posting as ambassador to Ankara. He has been twice posted to NATO both as Permanent representative on the North Atlantic Council and deputy to the same position. He has earlier been posted to the Norwegian mission to the U.N. in New York and to the Embassy in Ottawa. In the Norwegian Ministry of foreign affairs he has been Political Director, Director General for the Regional division, Director of the Minister's secretariat and special envoy to the Sudan peace talks and special envoy to Syria and Iraq. Mr. Ellefsen has a Master in Political Science from the University of Oslo.

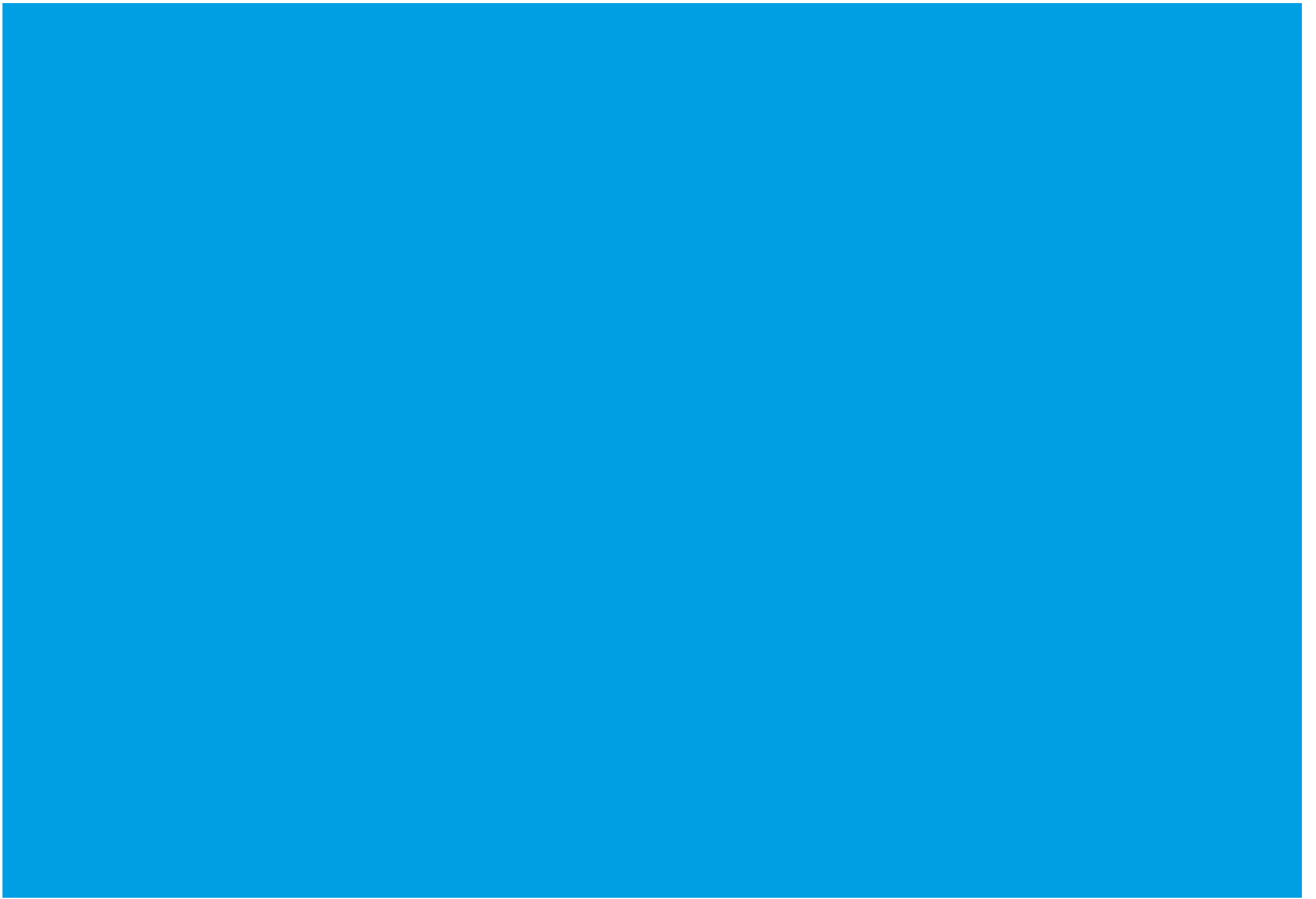
Norveçli bir diplomat olan Vegard, 31 Ağustos 2019'da dışişlerinden emekli olduğunda Ankara'da büyükelçi olarak görev yapmaktaydı. İki kere NATO'ya atanan Vergard, Kuzey Atlantik Konseyi Daimi Temsilcisi ve Daimi Temsilci Yardımcısı olarak görev yapmıştır. Daha öncesinde de New York'ta Norveç Birleşmiş Milletler Daimi Temsilciliği'nde ve Ottawa Büyükelçiliği'nde bulundu. Norveç Dış İşleri Bakanlığı'nda Siyasi İşler Direktörü, Bölgesel Bölünme Genel Müdürü, bakanın Özel Kalem Müdürlüğü Direktörü, Sudan barış müzakereleri özel temsilcisi ve Suriye ve Irak özel temsilcisi olarak görev aldı. Ellefsen Oslo Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi yüksek lisansı yapmıştır.

Aleka Kessler

Aleka Kessler works as Project Officer at the Centre for Humanitarian Dialogue (HD). Having joined HD in 2017 to work on Syria, Aleka has been coordinating mediation project in complex conflict settings. Previously, Aleka also worked with Médecins Sans Frontières and the United Nations Association Mexico. She holds a degree in International Relations from the University of Geneva and a Master's degree in Development Studies from the Graduate Institute of International and Development Studies in Geneva, where she specialized in humanitarian affairs, negotiation and conflict resolution.

Aleka Kessler İnsani Diyalog Merkezi'nde (HD) proje sorumlusu olarak çalışmaktadır. Suriye üzerinde çalışmak için 2017 yılında HD'ye katılan Kessler, karmaşık çatışma ortamlarında arabuluculuk projesini yürütmektedir. Kessler daha önce Sınır Tanımayan Doktorlar ve Meksika Birleşmiş Milletler Derneği'nde çalışmıştır. Lisans eğitimini Cenevre Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamlayan Kessler, daha sonra yüksek lisansını yine Cenevre'de bulunan Uluslararası ve Kalkınma Çalışmaları Yüksek Lisans Enstitüsü'nde (IHEID) Kalkınma Çalışmaları alanında yaptı. Kessler insanı yardım, arabuluculuk ve çatışma çözümleri alanlarında uzmanlaşmıştır.

11 Guilford Street
London WC1N 1DH
United Kingdom
+44 (0) 207 405 3835

info@democraticprogress.org
www.democraticprogress.org

 @DPI_UK

 DemocraticProgressInstitute